

O mie de ani de pace

Împărăția păcii

Cuprinsul:

3. Împărăția păcii	2
3.1 Împăratul Împărăției păcii	2
3.1.1 Hristos - Cap peste toate.....	2
3.1.2 Predarea guvernării lui Hristos și a sfinților glorificați.....	3
3.1.3 Fiul Omului (Psalmul 8).....	5
3.1.4 Hristos - Împărat și Mare Preot (Psalmul 110)	5
3.2 Ierusalim, metropola guvernării	8
3.2.1 Reconstrucția Ierusalimului.....	8
3.2.2 Metropola de guvernare propriu-zisă în Împărăția păcii	11
3.3 Ordinea politică mondială în Împărăția păcii	19
3.3.1 Hristos va fi reprezentat printr-o căpetenie	19
3.3.2 Granițele Împărăției.....	19
3.3.3 Poziția popoarelor în Împărăția păcii - stăpânirea asupra tuturor popoarelor (Daniel 7.14).....	21
3.4 Justiția și jurisdicția în Împărăția păcii.....	21
3.4.1 Justiția în Împărăția păcii	21
3.4.2 Exercițarea jurisdicției.....	23
3.4.3 Exercițarea zilnică a judecății	25
3.4.4 Ca pedeapsă, în Împărăția păcii nu va fi ploaie.....	26
3.5 Serviciul divin în Împărăția păcii	26
3.5.1 Noul Templu și serviciul de jertfă în Împărăția păcii.....	27
3.5.2 Întoarcerea gloriei lui Dumnezeu	29
3.5.3 Aducerea jertfelor.....	30
3.5.4 Localizarea Templului, a districtelor preoțești și a cetății Ierusalim	32
3.6 Alte binecuvântări în Împărăția păcii	33
3.6.1 Râul din Locașul sfânt.....	33
3.6.2 Binecuvântările țării Israel	37
3.6.3 Eliberarea creației de blestemul păcatului.....	38
3.7 Împăratul împăraților și Împărăția Sa.....	39

3. Împărăția păcii

Acum, după ce au avut loc toate judecățile, războaiele, legarea lui satana și învierea martirilor, sunt create condițiile pentru instaurarea Împărăției păcii. Acum se întorc cu adevărat dreptatea și pacea, pentru care națiunile au luptat în zadar în toate aceste secole trecute. Acest lucru nu a fost posibil fără Domnul păcii. Cu Împărăția păcii, care începe acum, Dumnezeu încununează diferitele epoci ale relațiilor Sale cu omenirea.

3.1 Împăratul Împărăției păcii

Dacă dorim acum să ne ocupăm puțin de Împărăția păcii în sine, trebuie să ne întoarcem mai întâi la pasajele biblice care ni-l descriu pe Împăratul acestei Împărății. Făcând acest lucru, să ne amintim încă o dată că acest Împărat nu a fost recunoscut de poporul Său la prima Lui venire, acum mai bine de 2000 de ani, ci a fost respins. Conform planului lui Dumnezeu, El a trebuit să îndeplinească mai întâi și lucrarea de răscumpărare pe crucea de pe Golgota, deoarece fără această lucrare poporul Israel nu putea fi răscumpărat din păcatele sale. Și fără această lucrare nu ar fi putut exista nici binecuvântări pentru întregul pământ. În același timp, împlinind voința lui Dumnezeu de la început până la sfârșit, Domnul Isus S-a legitimat în viața sa de Om ca fiind Cel căruia Dumnezeu poate da totul, inclusiv stăpânirea întregului univers, în mâinile Sale (compară cu Ioan 13.3).

3.1.1 Hristos - Cap peste toate

Prin Împărăția păcii se împlinește acum planul măreț al lui Dumnezeu, care a fost o taină pentru o lungă perioadă de timp, și anume că Hristos trebuia să devină Capul întregului univers - lumea văzută și cea nevăzută. Pavel scrie despre acest lucru în Epistola către Efeseni:

Efeseni 1.9-11: ... făcându-ne cunoscut taina voii Sale, după buna Sa plăcere pe care Și-a propus-o în Sine Însuși, pentru administrarea împlinirii timpurilor, ca să adune din nou, împreună, toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ; în El, în care am și primit o moștenire, fiind rânduiți dinainte, după planul Celui care lucrează toate după sfatul voii Sale, ...

Din aceste câteva versete reiese clar că, chiar înainte de crearea a tot ceea ce este vizibil, Dumnezeu a avut un plan special în ceea ce privește timpul, pe care apostolul îl numește aici „împlinirea timpurilor”. Ce este mai exact „împlinirea timpurilor”? Înseamnă *împlinirea* sau *finalizarea* timpurilor. Timpurile diferite sunt epocile mileniilor trecute, iar finalizarea acestor epoci este timpul Împărăției păcii. Și în ce constă buna plăcere, pe care o avea în vedere Dumnezeu? I-a plăcut lui Dumnezeu să aducă împreună în acest timp toate lucrurile în Hristos ca și Cap: toate lucrurile din ceruri și toate lucrurile de pe pământ, adică întreaga creație invizibilă și vizibilă. După ce Domnul Isus a săvârșit lucrarea de răscumpărare, a murit, a fost înviat și glorificat, Dumnezeu L-a pus cap peste toate lucrurile (compară cu Evrei 2.7-9). În principiu, El este deja acum Cap, dar în fața întregii lumi acest lucru va fi vizibil doar atunci când va apărea în glorie. Deocamdată există încă o separare strictă între cer și pământ, dar în Împărăția păcii cerul și pământul vor fi reunite într-un sistem unificat. Avem un indiciu în acest sens în Ioan 1.51, când Domnul Isus i-a spus lui Natanael: „Adevărat, adevărat vă spun, că de acum veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând peste Fiului Omului”. Această

legătură strânsă între cer și pământ a devenit posibilă prin venirea lui Isus și va deveni în curând o realitate.

Așa cum Adam și Eva au fost însărcinați să conducă împreună pământul, tot așa Hristos va conduce întregul univers împreună cu mireasa Sa. Deși Ierusalimul pământesc va fi capitala întregii lumi, autoritatea reală de guvernare va veni din cer, și anume dintr-un oraș, pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl numește *Noul Ierusalim*. Acest oraș va fi un fel de cabinet din umbră. El este descris în detaliu în Apocalipsa 21.9-22.5. Deoarece Noul Ierusalim este și mireasa Mielului, este clar că este vorba de totalitatea tuturor credincioșilor din Biserica dispensației harului. Aici, în Efeseni 1, găsim o confirmare suplimentară a faptului că credincioșii din Biserică vor participa la domnia lui Hristos asupra întregului univers, ba chiar că credincioșii sunt chiar făcuți moștenitori. În zilele noastre, când Hristos este încă respins în mod public, ei au parte de respingerea Lui. Dar când va apărea în glorie, situația se va schimba: atunci ei vor domni împreună cu El și vor fi glorificați împreună cu El înaintea lumii întregi (Romani 8.17; 2 Tesaloniceni 1.10; 2 Timotei 2.12).

3.1.2 Predarea guvernării lui Hristos și a sfinților glorificați

În cartea profetului Daniel, sunt oferite detalii despre modul în care Dumnezeu va preda domnia asupra lumii lui Hristos și despre modul în care vor fi implicați sfinții glorificați:

Daniel 7.13,14: Am privit în viziunile de noapte și, iată, Unul ca un Fiu al Omului venea cu norii cerurilor; și s-a apropiat de Cel Bătrân de zile și L-au adus înaintea Lui. Și I s-a dat stăpânire și glorie și o împărăție, pentru ca toate popoarele, națiunile și limbile să-I slujească. Stăpânirea Lui este o stăpânire eternă, care nu va trece, și împărăția Lui nu va fi nimicită.

La începutul capitolului 7, Daniel descrie viziunile referitoare la cele patru animale, care simbolizează patru mari imperii mondiale succesive: *Babilonia* (leul cu aripi de vultur), *Medo-Persia* (ursul cu trei coaste în gură), *Grecia* (leopardul cu patru aripi și patru capete) și *Imperiul Roman* (fiara teribilă, înfricoșătoare și puternică, cu dinți de fier). Ultima fiară avea 10 coarne și 7 capete. În faza sa finală, acest imperiu se află mai mult sau mai puțin pe teritoriul fostului Imperiu Roman: Europa unită. După ce acest imperiu extrem de crud este definitiv nimicit, Hristos, ca *Fiu al Omului* (compară cu Matei 24.30), primește Împărăția din mâinile lui Dumnezeu.

Daniel continuă să descrie cum a fost profund mișcat în urma acestei viziuni și s-a temut foarte tare. El a aflat apoi mai multe detalii despre această împărăție și despre timpul de după ea:

Daniel 7.15-22: Cât despre mine, Daniel, duhul meu a fost întristat înăuntrul trupului meu și viziunile capului meu m-au tulburat. M-am apropiat de unul dintre aceia care stăteau de față și l-am întrebat despre adevărul tuturor acestora. Și el mi-a spus și m-a făcut să cunosc interpretarea acestor lucruri. «Aceste fiare mari, care sunt patru, sunt patru împărați care se vor ridica din pământ. Dar sfinții locurilor preînalte vor primi împărăția și vor stăpâni împărăția pentru totdeauna și în vecii vecilor». Atunci am dorit să cunosc adevărul despre fiara a patra, care era deosebită de toate celelalte, peste măsură de înspăimântătoare, ai cărei dinți erau de fier și unghiile ei de aramă; care mânca, sfârâma și călca în picioare ce rămânea; și despre cele zece coarne, care erau pe capul ei, și despre celălalt corn care a ieșit și dinaintea căruia au căzut trei; despre cornul acela care avea ochi și o gură care vorbea lucruri mari și a cărui înfățișare era mai mare decât a semenilor săi. Am privit, și cornul acela a făcut război cu sfinții și i-a

înving, până a venit Cel Bătrân de zile și judecata a fost dată sfinților locurilor preaînalte și a sosit timpul hotărât și sfinții au luat în stăpânire împărăția.

Daniel a vrut să fie sigur de viziuni și a întrebat pe cineva care se afla în apropiere. De la el a aflat că cele patru fiare erau patru împărății, dar că, în cele din urmă, împărăția va fi dată „sfinților din locurile preaînalte”.

Pe de o parte, am văzut în versetele 13 și 14 că Fiul Omului primește Împărăția. Aici aflăm acum că sfinții sunt cei care o primesc. Cum să explicăm această contradicție? Putem rezolva această contradicție aparentă cu ajutorul cărții Efeseni 1: Sfinții locurilor preaînalte sunt sfinții glorificați, care vor domni împreună cu Hristos peste pământ și peste întregul univers.¹

După aceea, Daniel află ce înseamnă că pe fiara teribilă crește un corn mic: cornul este o imagine a conducătorului Europei în timpul celor 3 ani și jumătate, timpul necazului cel mare. Acest conducător teribil va face război cu sfinții locurilor preaînalte. Cum se poate întâmpla acest lucru, dacă conducătorul este pe pământ, iar sfinții sunt în cer? Explicația se găsește în Apocalipsa 13.6,7: „Și și-a deschis gura pentru hule împotriva lui Dumnezeu, ca să hulească Numele Lui și cortul Lui și pe cei care locuiesc în cer. Și i s-a dat să lupte împotriva sfinților și să-i învingă; ...” Așadar, în acest moment există sfinți în cer - aceștia sunt sfinții răpiți (compară cu 1 Tesaloniceni 4.14 și următoarele) -, dar există și sfinți care au venit la credință după răpire și care sunt încă pe pământ. Dumnezeu îngăduie fiarei să „învingă” pe mulți dintre ei, omorându-i. Dar când Hristos va primi Împărăția din mâinile lui Dumnezeu, acești martiri vor fi înviați (Apocalipsa 20.4-6), vor fi luați la cer și astfel vor deveni și ei sfinți din locurile preaînalte, domnind împreună cu Hristos și cu sfinții deja glorificați.

În continuare se spune la sfârșitul capitolului 7:

Daniel 7.26,27: Și se va ține judecata și îi vor lua stăpânirea, ca s-o distrugă și s-o facă să piară până la sfârșit. Și împărăția și stăpânirea și măreția împărățiilor de sub toate cerurile se vor da poporului sfinților locurilor preaînalte. Împărăția Lui este o împărăție eternă; și toate stăpânirile îi vor sluji și-L vor asculta.

Aceste versete ne arată că domnitorului Imperiului Roman reînviat i se va lua stăpânirea, ba chiar că va fi în cele din urmă nimicit și ruinat și că Imperiul va pieri. Ni se spune din nou că stăpânirea va fi dată sfinților locurilor preaînalte, dar apoi citim mai departe: „Împărăția Lui este o împărăție eternă”. Fără tranziție, brusc, referirea nu mai este la sfinții despre care s-a vorbit mai înainte, ci la Fiul Omului (compară cu versetul 14). Hristos și sfinții glorificați vor domni împreună.

Nu ni se încălzește inima, când citim că a venit vremea când toți conducătorii - toți împărații și popoarele lor - îi vor *sluji* și-L vor *asculta*? Atunci se va împlini profeția veche de aproape 4000 de ani, pe care Iacov a rostit-o asupra lui Iuda pe patul de moarte: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre coapsele lui, până va veni Șilo [= Cel care aduce odihna, Împăciuitorul] și de El vor *asculta* popoarele.” (Geneza 49.10).

¹ Sunt, însă, nu numai sfinții, care fac parte din Biserică, ci și sfinții care au crezut înainte de crucea lui Hristos. Aceștia aparțin celor „morți în Hristos” (1 Tesaloniceni 4.16). Fără a aprofunda subiectul în acest moment, trebuie spus atât: ei se numără printre cei 24 de bătrâni, care înconjoară tronul Mielului din Apocalipsa 4 și 5. Aceasta nu înseamnă nici că acești sfinți de dinainte de cruce ar face parte din Biserică.

3.1.3 Fiul Omului (Psalmul 8)

După ce am văzut legătura strânsă dintre Împăratul Împărăției și sfinții glorificați, vrem să aruncăm o scurtă privire la Psalmul 8, unde Îl vedem în mod profetic pe Domnul Isus ca Fiu al Omului, mai întâi umilit și apoi pus de Dumnezeu să domnească peste toate lucrările mâinilor Sale:

Psalmul 8.1-9: Către mai-marele muzicii. Pe ghitit. Un psalm al lui David. DOAMNE, Domnul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul! Tu ai pus măreția Ta mai presus de ceruri. Din gura pruncilor și a sugarilor Ți-ai întemeiat laudă, din cauza adversarilor Tăi, ca să amuțești pe vrăjmaș și pe răzbunător. Când privesc cerurile Tale, lucrarea degetelor Tale, luna și stelele pe care Tu le-ai întemeiat, îmi zic: „Ce este omul, ca să-Ți amintești de el, și fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii și l-ai încununat cu glorie și cu onoare. L-ai făcut să stăpânească peste lucrările mâinilor Tale; ai pus toate sub picioarele lui: oi și boi, toate, și, de asemenea, fiarele câmpului; păsările cerurilor și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor”. DOAMNE, Domnul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul!

Acest psalm, care este unul dintre numeroșii psalmi scriși de David, își va găsi împlinirea de asemenea în Împărăția păcii. La mijlocul psalmului, este menționată condiția prealabilă pentru orice binecuvântare: Dumnezeu L-a făcut pe Domnul Isus cu puțin - adică, desigur: *o scurtă perioadă de timp* – mai prejos decât îngerii. De ce decât îngerii? Pentru că îngerii nu pot muri. Dar pentru ca Fiul lui Dumnezeu să moară, a trebuit să devină Om. Ce smerire a fost pentru El să devină Om și, în cele din urmă, să fie ucis în mod oribil pe cruce! Cu cât înțelegem mai mult cât de mare a fost umilința Lui și credincioșia Lui față de Dumnezeu, cu atât mai bine înțelegem cât de mare va fi gloria Lui viitoare, ca Stăpân peste toate lucrurile. Dumnezeu L-a încununat cu glorie și onoare ca răspuns la faptul că, în viața și moartea Sa, a făcut ca Numele lui Dumnezeu, Cel Veșnic, să fie mare și glorios în toate privințele. Împăratul va face acest lucru în toate modurile și în Împărăția care va veni.

3.1.4 Hristos - Împărat și Mare Preot (Psalmul 110)

Acum deschidem la un alt psalm, Psalmul 110. Acest psalm ni-L descrie pe Hristos în dubla Sa funcție de Împărat și de Mare Preot, căci cele două sunt strâns legate între ele. Psalmul este o mărturie impresionantă despre gloria Domnului nostru. Remarcabil este faptul că acest Psalm este citat frecvent în Noul Testament. Psalmul 8 vorbea despre El ca *Împărat* peste tot pământul, Psalmul 110 vorbește despre El ca Împărat și ca Mare Preot acum în cer:

Psalmul 110.1-7: Un psalm al lui David. DOMNUL a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea, până îi voi pune pe vrăjmașii Tăi ca așternut al picioarelor Tale”. DOMNUL va trimite din Sion sceptrul puterii Tale: „Domnește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!” În ziua puterii Tale, poporul Tău va fi un dar de bunăvoie în sfântă splendoare; din sânul aurorei va veni la Tine roua tinerilor Tăi. Domnul a jurat și nu-I va părea rău: „Tu ești preot pentru totdeauna, după rânduiala lui Melhisedec”. Domnul de la dreapta Ta îi va zdrobi pe împărați în ziua mâniei Sale. El va judeca printre națiuni, va umple totul cu trupuri moarte; va zdrobi pe conducătorul unei țări mari. El va bea din pârâu pe cale, de aceea își va înălța capul.²

² Vorbitorii din acest Psalm sunt:

1. David (versetul 1)

Acest psalm este citat de 21 de ori în Noul Testament, de 15 ori numai în Epistola către Evrei. El ne duce mai întâi la momentul în care Domnul Isus a fost înviat de Dumnezeu după ce a murit. Apoi, Dumnezeu Îl invită să Se așeze la dreapta Sa și să facă acest lucru până când Îi va așeza pe vrăjmașii Săi ca așternut al picioarelor Sale. Acest prim verset remarcabil este citat sau se face referire la el de șapte ori în Noul Testament (Matei 22.44; Marcu 12.36; Luca 20.42; Faptele apostolilor 2.34; 1 Corinteni 15.25; Evrei 1.13; 10.13).

Cu puțin timp înainte de moartea Sa, Isus i-a întrebat pe farisei al cui Fiu este Hristos. Când aceștia I-au răspuns că este Fiul lui David, i-a întrebat de ce David a vorbit despre El ca despre Domnul său. Ei nu au știut să răspundă la această întrebare, deși, conform învățaturii rabinice, erau convinși că Psalmul 110 se referea la Hristos. Problema fariseilor era că nu recunoșteau divinitatea lui Isus. Căci dacă ar fi crezut că El este Fiul lui Dumnezeu, ar fi știut și că, în calitate de Fiu al lui Dumnezeu, era și Domnul lui David. De altfel, fariseii aveau o a doua problemă cu acest psalm: De ce I-ar fi spus Dumnezeu lui Mesia: „Șezi la dreapta Mea ...”? Ei se așteptau ca Mesia să fie Împăratul poporului Său pe pământ, de ce El se afla la dreapta lui Dumnezeu și de ce aștepta acolo? Pentru noi, aceste întrebări nu reprezintă o problemă, deoarece știm că glorificarea lui Hristos la dreapta lui Dumnezeu este răspunsul lui Dumnezeu la smerirea și moartea Sa pe cruce.

Mântuirea noastră stă în cele două fapte: (a) că Isus este Fiul lui Dumnezeu, precum și (b) că a murit, a înviat și a fost glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Cât de fericită se poate considera o persoană, atunci când știe acest lucru! Dacă Israel va ajunge în curând la cunoașterea, cine este cu adevărat Isus Hristos, acest lucru va însemna mântuirea și pentru acest popor chinuit. Să ne rugăm ca acest moment să vină curând.

Dumnezeu va avea grijă ca toți vrăjmașii lui Israel, care sunt și vrăjmașii Domnului Isus - și printre acești vrăjmași se numără și iudeii fără Dumnezeu - să fie puși la picioarele Lui. Cu bucurie ne gândim la modul în care, la începutul Bisericii creștine, un mare dușman al Bisericii și al Domnului Isus a fost „pus” la picioarele Sale, când a auzit un glas din ceruri care spunea: „Saule, Saule, pentru ce Mă persecuți?”. Acest mare dușman, care se numea pe sine însuși cel dintâi dintre păcătoși, a devenit unul dintre cei mai mari slujitori ai lui Isus în Împărăția lui Dumnezeu.

Psalmul 110.2: DOMNUL va trimite din Sion sceptrul puterii Tale: „Domnește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!”

În același timp, înfrângerea dușmanilor înseamnă instaurarea domniei Domnului din Sion, adică din Ierusalim. Atunci va fi vizibil pentru toată lumea ceea ce El a exclamat ucenicilor Săi în Evanghelia după Matei, ca ultime cuvinte ale Sale: „Toată puterea [autoritatea] Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28.18). Toiagul despre care se vorbește aici este simbolul acestei stăpâniri. Domnia Sa va fi o domnie a sfințeniei și a dreptății desăvârșite, dar și a harului, de care ne amintește Muntele Sion.

-
2. Duhul lui Hristos în mijlocul rămășiței Se adresează lui Hristos (versetele 2,3)
 3. DOMNUL vorbește despre Fiul Său (versetul 4)
 4. Rămășița vorbește lui Dumnezeu (versetele 5,6)
 5. O privire retrospectivă la Hristos în smerirea Sa ca Om (versetul 7)

Psalmul 110.3: În ziua puterii Tale, poporul Tău va fi un dar de bunăvoie în sfântă splendoare; din sânul aurorei va veni la Tine roua tinerilor Tăi.

Când aceste premise vor fi îndeplinite, va exista o rămășiță în Israel, pe care Dumnezeu, prin gura lui David, o numește aici „roua tinerilor Tăi” sau „roua echipei Tale tinere”. Este vorba de un popor proaspăt ca roua, adus la o viață nouă, care se va supune de bunăvoie voinței lui Hristos ca o jertfă de bună voie. Peste acest popor se va revărsa o splendoare sfântă, adică sfințenia lor (consacrarea completă) îi va da o frumusețe nemaîntâlnită până atunci. În Zaharia 10.3, această rămășiță este comparată cu un *cal de splendoare*.

Ultimele cuvinte ale Domnului către poporul lui Israel au fost: „*N-ați vrut*” (Matei 23.37). Acum găsește un popor binevoitor. Într-un mod emoționant, Cântarea Cântărilor se referă la acest moment când spune: „Cine este aceasta care se ivește ca zorile, frumoasă ca luna, curată ca soarele, cumplită ca cetele cu steaguri? Am coborât în grădina de nuci, să văd verdeța din vale, să văd dacă a înmugurit vița, dacă au înflorit rodiile. Fără să-mi dau seama, sufletul meu m-a dus la carele *poporului meu binevoitor*.” (Cântarea cântărilor 6.10-12). Ce bucurie pentru Domnul să aibă acum un popor care Îl ascultă și pe care, prin urmare, îl poate binecuvânta la nesfârșit!

Atât Psalmul 110, cât și Cântarea Cântărilor 6 vorbesc despre zorii care anunță o nouă zi, iar această zi este Ziua Domnului, care începe cu venirea lui Hristos și continuă pe tot parcursul Împărăției păcii. Rămășița va merge la război alături de Domnul Isus, așa cum putem citi și în Psalmul 149.6-9: „Laudele preaînalte ale lui Dumnezeu să fie în gura lor și o sabie cu două tăișuri în mâna lor, ca să împlinească răz bunare împotriva națiunilor, pedepse asupra popoarelor; ca să-i lege pe împărații lor cu lanțuri și pe aleșii lor cu obezi de fier; ca să împlinească împotriva lor judecata care este scrisă. Această glorie este pentru toți sfinții Săi. Lăudați pe DOMNUL!”

Psalmul 110.4: DOMNUL a jurat și nu-I va părea rău: „Tu ești preot pentru totdeauna, după rânduiala lui Melhisedec”.

Când dușmanii sunt doborâți, poate începe timpul binecuvântării, când Domnul vine pentru poporul Său nu numai ca Împărat, ci și ca Mare Preot, după modelul lui Melhisedec. Numele Melhisedec amintește de evenimentul din Geneza 14, când Avraam s-a întors de la luptă, iar împăratul din Salem, care era și preot al Dumnezeului Celui Preaînalt, l-a întârit pe Avraam cu „pâine și vin” și l-a binecuvântat. Epistola către Evrei arată clar că Melhisedec este un model al Domnului Isus (capitolul 7). La fel și Israel se va întoarce într-o zi din luptă și atunci va intra sub binecuvântarea preoției Domnului.³

Psalmul 110.5,6: DOMNUL de la dreapta Ta îi va zdrobi pe împărați în ziua mâniei Sale. El va judeca printre națiuni, va umple totul cu trupuri moarte; va zdrobi pe conducătorul unei țări mari.

Cu privire la împărații menționați aici, care vor fi zdrobiți, ne putem gândi la bătălia de la Armagedon sau, de asemenea, la națiunile vecine lui Israel. Cadavrele și conducătorul peste o țară mare ar putea fi o referire la nimicirea împăratului din nordul îndepărtat, adică Rusia (Ezechiel 38 și 39).

³ Este un studiu care merită să analizăm diferențele dintre preoția aaronică și preoția Melhisedec a lui Hristos.

Psalmul 110.7: El va bea din pârâu pe cale, de aceea își va înălța capul.

Arthur G. Clarke scrie despre acest verset: „David îl înfățișează în urmărirea feroce a inamicului și cum Se odihnește o clipă pentru a Se reîmprospăta din pârâul din munte, înainte de a continua să desăvârșească victoria Sa ... Acesta este secretul victoriei Sale. El bea, ca Om desăvârșit, cu putere din apa vie (a Duhului), în a cărui putere învinge orice dușman”.⁴ Hristos, în timpul zilelor vieții Sale pe pământ, a făcut doar ceea ce Dumnezeu I-a încredințat să facă; a împlinit complet voia lui Dumnezeu. Și așa va fi și în viitor: și atunci va împlini voia lui Dumnezeu în toate.

3.2 Ierusalim, metropola guvernării

După ce ne-am preocupat cu Împăratul Împărăției păcii, vrem să ne preocupăm cu capitala Împărăției. Numele ebraic al orașului este *Jeruschalajim*. Acest nume înseamnă „întemeierea păcii”. Inima fiecărui iudeu bate mai repede când aude acest nume. Și nu cumva acest nume are o rezonanță foarte specială pentru noi astăzi, nu în ultimul rând pentru că ne gândim la noul Ierusalim care se va coborî din cer? Dar înainte de a trece la descrierea Noului Ierusalim, să vedem cum va fi reconstruit Ierusalimul pământesc, după ce a fost complet devastat.

3.2.1 Reconstrucția Ierusalimului

Exilații lui Israel nu ar fi fost niciodată adunați și cetatea Ierusalim nu ar fi fost reconstruită dacă nu ar fi existat cineva care să aibă un interes mai mare decât oricine altcineva, așa cum citim în profetul Zaharia:

Zaharia 8.1-3: Și cuvântul Domnului oștirilor a fost către mine, zicând: Așa zice Domnul oștirilor: „Sunt gelos pentru Sion cu mare gelozie și sunt gelos pentru el cu mare furie”. Așa zice Domnul: „M-am întors spre Sion și voi locui în mijlocul Ierusalimului. Și Ierusalimul se va numi: «Cetatea Adevărului»; și muntele Domnului oștirilor: «Muntele cel sfânt»”.

Cine citește cu atenție Zaharia 8.1-8, va observa imediat că numele lui Dumnezeu „DOMNUL oștirilor” apare de șapte ori în acest scurt pasaj. Este Dumnezeul care conduce armatele care îi doboară pe dușmani, astfel încât planurile lui Dumnezeu pentru o Împărăție a dreptății și a păcii să se poată realiza. Marele Său scop este să asigure eliberarea Ierusalimului pentru totdeauna. Aceasta este, la urma urmei, tema cărții Zaharia.⁵

Dumnezeu este zelos pentru Ierusalim cu mare zel și cu mare furie. De aceea, după pustiirea sa aproape completă, această cetate va fi reconstruită nu pentru că așa vrea poporul Israel sau pentru că așa vor națiunile, nici pentru că se lansează vreun program de reconstrucție, ci pentru că așa vrea Dumnezeu, DOMNUL oștirilor, în zelul Său. În acest sens va fi zelos și în marea Sa mânie. Nu întâmplător numele „DOMNUL oștirilor”, adică al armatelor de război, este menționat pentru prima dată în Biblie în 1 Samuel 1.3. Poporul Israel se afla la un nivel spiritual foarte scăzut în acea perioadă. Preoțimea devenise complet coruptă, așa că Dumnezeu a judecat casa preoțească a lui Eli. Apoi l-a prezentat pe Samuel, ca fiind un profet care trebuia să-l ungă mai întâi pe Saul - o imagine a lui antihrist - și, în cele din urmă, pe David - o imagine a marelui Împărat, Domnul Isus. Dumnezeu a luat totul în mână și a fost, de asemenea, zelos pentru poporul Său. Astfel, în

⁴ A. G. Clarke, *Analytical Studies in the Psalms*, Kilmarnock (John Ritchie Ltd.) 1976, pag. 274.

⁵ A se vedea L. M. Grant, *Die Befreiung Jerusalems: Der Prophet Sacharja*. Retzow (Daniel-Verlag) 2001.

viitor, în mânia Sa, îi va distruge pe iudeii fără Dumnezeu din Ierusalim și, de asemenea, pe toți dușmanii cetății Ierusalim.

Dumnezeu nu numai că va elibera această cetate, dar o va și construi. Ierusalimul poate fi acum introdus în binecuvântare pe baza harului, deoarece Domnul Isus a suferit și pentru această cetate pe cruce. Psalmul 102 ne descrie umilința Sa; acolo Îl auzim cum Își varsă toată suferința înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Dar, deodată, citim cum Îi spune lui Dumnezeu: „Tu Te vei ridica, Te vei îndura de Sion; pentru că este timpul să Te înduri de el, pentru că a venit timpul hotărât. Pentru că slujitorilor Tăi le plac pietrele sale și au milă de țărâna lui. ... Pentru că Domnul va rezidi Sionul, Se va arăta în gloria Sa.” (versetele 13.14.16). În aceste cuvinte găsim taina reconstruirii Ierusalimului. De asemenea, în Psalmul 69, în care se descrie cum a suferit Mesia în mod indescritibil pentru vina poporului Său, se spune la sfârșit: „Pentru că Dumnezeu va mântui Sionul și va zidi cetățile lui Iuda; și vor locui acolo și-l vor stăpâni; și sămânța slujitorilor Săi îl va moșteni și cei care iubesc Numele Său vor locui în el.

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu Își va pregăti un popor nou, care crede în Numele Său și care este născut din nou. Oamenii din acest popor vor locui în cetatea reconstruită, astfel încât Ierusalimul va fi numit atunci „cetatea adevărului”, iar muntele Sionului va fi numit „muntele sfânt”.

În această cetate reînnoită, cu o populație reînnoită, Dumnezeu va locui: „Pentru că Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui; și a zis: „Acesta este odihna Mea pentru totdeauna, aici voi locui, pentru că l-am dorit.” (Psalmul 132.13,14). Aceasta va avea loc atunci când Templul va fi reconstruit.

În Zaharia 8 se spune în continuare:

Zaharia 8.4-8: Așa zice DOMNUL oștirilor: „Bărbați bătrâni și femei bătrâne vor ședea din nou pe străzile Ierusalimului, fiecare cu toiagul în mână, din cauza mulțimii zilelor lor. Și străzile cetății vor fi pline de băieți și de fete, jucându-se pe străzile ei”. Așa zice DOMNUL oștirilor: „Dacă este un lucru prea greu în ochii rămășiței poporului acestuia în zilele acelea, va fi el prea greu și în ochii Mei?” zice DOMNUL oștirilor. Așa zice DOMNUL oștirilor: „Iată, Eu voi salva pe poporul Meu din țara răsăritului de soare și din țara apusului de soare. Și-i voi aduce și vor locui în mijlocul Ierusalimului; și ei Îmi vor fi popor și Eu le voi fi Dumnezeu, în adevăr și în dreptate”.

Vor veni zile în care străzile Ierusalimului vor fi pline de bătrâni și de copii. Bătrânii vor ajunge la o vârstă care va depăși vârsta celor mai bătrâni oameni din Biblie (compară cu Geneza 5). La toate acestea, poporul tocmai iese din zilele de cea mai mare suferință, din marele necaz, căruia nimeni nu i-ar fi supraviețuit, dacă Dumnezeu nu ar fi scurtat zilele din cauza lor (Matei 24.22). Ce perspectivă a Ierusalimului restaurat i-a deschis Dumnezeu profetului aici! El trebuia să transmită poporului cuvintele de încurajare. Este cu adevărat minunat, în primul rând în ochii viitoarei rămășițe, dar este minunat și în ochii noștri. Când Dumnezeu i-a vorbit lui Ieremia despre reconstruirea Ierusalimului, i-a spus: „Strigă către Mine și-ți voi răspunde și-ți voi arăta lucruri mari și nepărunse, pe care nu le cunoști” (Ieremia 33.33). Același capitol continuă spunând: „În zilele acelea, Iuda va fi mântuit și Ierusalimul va locui în siguranță.” (versetul 16).

Chiar și dintre exilații, care se vor întoarce și care vor fi adunați de la răsărit și de la apus în vremea aceea, vor locui în Ierusalim și în țara părinților. O bucurie de nedescris va umple

Ierusalimul. Citim despre acest lucru, de exemplu, în Isaia 51.3: „Pentru că DOMNUL va mângâia Sionul, Se va îndura de toate locurile lui pustiite; și va face pustietatea lui ca Edenul și pustiul lui ca grădina DOMNULUI; bucurie și veselie se vor găsi în el, mulțumire și glas de cântare.”

Citim despre această mare bucurie câteva capitole mai departe, într-un pasaj pe care dorim acum să-l examinăm pe scurt, datorită descrierii condensate a binecuvântărilor Ierusalimului și ale țării.

Isaia 65.17-25: „Pentru că, iată, Eu creez ceruri noi și un pământ nou; și cele dinainte nu vor mai fi amintite, nici nu vor mai veni în inimă. Ci fiți bucuroși și veseliți-vă pentru totdeauna în ceea ce fac Eu: pentru că, iată, Eu fac Ierusalimul o bucurie și poporul lui, o desfătare. Și Mă voi bucura de Ierusalim și Mă voi veseli de poporul Meu și nu se va mai auzi în el glas de plânset, nici glas de țipăt. Nu va mai fi acolo prunc care să trăiască puține zile, nici bătrân care să nu-și împlinească zilele. Căci cine va muri în vârstă de o sută de ani va fi tânăr, iar păcătosul în vârstă de o sută de ani va fi blestemat. Și vor construi case și le vor locui; și vor planta vii și vor mânca rodul lor. Nu vor construi ei și altul să le locuiască; nu vor planta ei și altul să mănânce. Pentru că zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacului și aleșii Mei se vor bucura de lucrarea mâinilor lor. Nu vor munci în zadar, nici nu vor naște copii care să fie spre groază, pentru că ei sunt sămânța celor binecuvântați ai DOMNULUI și urmașii lor împreună cu ei. Și va fi așa: înainte de a chema ei, Eu voi răspunde și, în timp ce ei încă vor vorbi, Eu îi voi auzi. Lupul și mielul vor paște împreună și leul va mânca paie ca boul; și hrana șarpelui va fi țărâna. Nu vor face rău, nici nu se va distruge nimic, pe tot muntele Meu cel sfânt”, zice DOMNUL.

În primul rând, se vorbește aici despre o nouă creație a cerului și a pământului (versetul 17). Când se citește aceasta, te gândești involuntar la ceea ce a văzut Ioan în Apocalipsa 21.1-8. Dar noua creație a cerului și a pământului, așa cum o descrie Ioan, nu are loc încă atunci când se împlinește Isaia 65. Re-crearea cerului și a pământului începe la începutul Împărăției păcii, dar finalizarea ei are loc abia la sfârșitul Împărăției păcii. Apocalipsa 21 se referă la o descriere a cerului și a pământului la începutul zilei lui Dumnezeu - veșnicia viitoare -, dar aici, în Isaia 65, este vorba despre noua creație la începutul zilei Domnului. Așadar, Dumnezeu va recrea cerul și pământul în etape, ca să spunem așa. Cu cerul și pământul este așa cum este cu un credincios. Atunci când un om se convertește și Dumnezeu i-a dat o viață nouă, se spune despre el: „dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5.17). Însă, înnoirea finală a credinciosului, care include și înnoirea trupului, are loc doar atunci când acesta intră în cer.

Așadar, aici, în Isaia 65, este vorba despre o re-creare morală preliminară a cerului și a pământului. În cer nu mai există atunci nici satan și nici îngerii săi căzuți (demonii). Cerul este locuit de oameni care sunt implicați în guvernarea Împărăției păcii. Desigur, și purificarea cerului atmosferic de toate daunele aduse mediului înconjurător face parte din aceasta. La fel și în cazul pământului. Pământul va fi, de asemenea, curățat în mare măsură de consecințele păcatului omului; creația va fi în mare măsură eliberată de blestemul păcatului (compară cu Romani 8.21). Pe lângă aceasta, vor avea loc schimbări în lumea animală (Isaia 65.25).

Toate greutățile timpului trecut vor fi uitate. Remarcabilă în acest pasaj este bucuria care se revarsă, pe care Dumnezeu o va da cetății Ierusalim și pe care El Însuși o va avea pentru această cetate și poporul Său - de șase ori în versetele 18 și 19 se vorbește despre *bucurie* și *veselie*.

În Împărăția păcii nu mai există mortalitate infantilă. Chiar dacă a scăzut foarte mult în țările occidentale, mulți copii mici încă mor în lumea a treia. În acest timp, oamenii vor îmbătrâni ca niște copaci. Oricine va intra viu în Împărăție va fi mai bătrân de 1000 de ani la sfârșit. Dacă

Împărăția păcii

cineva moare în Împărăția păcii, este o excepție. Se întâmplă doar atunci când cineva păcătuiește - și acesta este oricum un păcat intenționat, deoarece satan este legat în această perioadă și nu poate ispiti oamenii. Acest păcat înseamnă așadar că cineva se răzvrătește în mod conștient împotriva stăpânirii drepte a Domnului Isus sau comite un păcat vrednic de moarte. Dacă cineva moare din această cauză și are doar 100 de ani, este încă un tânăr (versetul 20).

Nu vor mai fi războaie și distrugeri de case, se va putea locui în ele pentru totdeauna; va fi o abundență de bunăstare pământească și binecuvântări pământești abundente, exemplificate aici prin vin (versetul 21), care este o imagine a bucuriei în Biblie (Judecători 9.13; Psalmul 104.15).

Cine construiește ceva astăzi, se poate bucura de obicei doar pentru o perioadă relativ scurtă de timp de lucrarea lui; în Împărăția păcii va fi cu totul altfel. Israeliții sunt numiți cei *aleși* și urmașii celor *binecuvântați* ai DOMNULUI (versetele 22,23). Dumnezeu va fi atât de aproape de poporul Său, încât va răspunde imediat la rugăciunile lor (versetul 24). În cele din urmă, vor exista schimbări semnificative în lumea animală, șarpele continuând să se târască pe burtă și să mănânce țărână. Lângă Templu, în Ierusalim și în împrejurimi, poporul va fi atunci pe deplin conform cu sfințenia lui Dumnezeu. În mileniile trecute, Ierusalimul a fost adesea o cetate a nedreptății, a violenței și a vărsării de sânge; nu cu mult timp înainte de acest timp de binecuvântare, Ierusalimul era încă numit spiritual „Sodoma și Egipt” (Apocalipsa 11.8), dar acest lucru va fi în cele din urmă de domeniul trecutului.

Câteva nume, pe care le va avea Ierusalimul în Împărăția păcii:

- Cetatea Marelui Împărat (Psalmul 48.2; Matei 5.35)
- Cetatea dreptății, oraș credincios (Isaia 1.26)
- Cetatea DOMNULUI, Sionul Sfântului lui Israel (Isaia 60.14)
- Cea căutată, Cetate nepărăsită (Isaia 62.12)
- Tronul DOMNULUI (Ieremia 3.17)
- DOMNUL, Dreptatea noastră (Ieremia 33.16)
- DOMNUL este aici (Ezechiel 48.35)
- Cetatea Adevărului ... și muntele DOMNULUI oștirilor, Muntele cel sfânt (Zaharia 8.3)
- Cetatea cea iubită (Apocalipsa 20.9)

Odată cu prezența marelui Împărat, cu reconstruirea cetății și cu adunarea exilaților, Ierusalimul este acum metropola guvernării mondiale. Acum, în sfârșit, cetatea este buricul pământului (Ezechiel 38.12; compară cu Deuteronomul 32.8,9).

3.2.2 Metropola de guvernare propriu-zisă în Împărăția păcii

Oricât de glorioasă și impresionantă va fi cetatea pământească Ierusalim, există o altă cetate în timpul Împărăției păcii, a cărei glorie o depășește cu mult pe cea a Ierusalimului pământesc, și anume Noul Ierusalim descris în Apocalipsa 21.9-22.5.

Am constatat deja că cerul și pământul vor fi foarte strâns legate în Împărăția păcii, în sensul că Hristos este capul tuturor lucrurilor văzute și nevăzute, al cerului și al pământului. Va exista o parte cerească și una pământească în Împărăție. Atunci se va împlini cu desăvârșire faptul că cerurile domnesc (Daniel 4.23). De aceea, Împărăția se numește împărăția *cerurilor*, pentru că va fi condusă din cer și după principii cerești. Împărăția va avea un Împărat „ceresc”, iar acest

Împărăția păcii

Împărat va avea alături de el o soție „cerească”. Deși nunta dintre Domnul Isus ca Miel și mireasa Sa a avut deja loc, ea va fi numită în continuare *Mireasa* Mielului, chiar și după 1000 de ani; aceasta înseamnă că va avea o frumusețe pentru Mirele ei care nu va trece niciodată.

Dacă ne uităm pe scurt la contextul textual al descrierii Noului Ierusalim, vedem că în capitolul 19.6-10 este descrisă nunta Mielului. Apoi, Hristos vine pe pământ împreună cu sfinții cerești pentru a judeca fiara, falsul profet, împărații pământului și armatele lor (Apocalipsa 19.11-21). Capitolul 20.1-3 descrie legarea lui satan, care are loc la începutul Împărăției păcii, și apoi învierea martirilor din timpul perioadei de judecată (Apocalipsa 20.4-6). După aceea, ne aflăm deja la sfârșitul Împărăției milenare a păcii, când satan este dezlegat din nou și instigă la o bătălie finală împotriva Ierusalimului. O armată uriașă înconjoară Ierusalimul, care va fi distrusă de focul din cer. După aceea satan este judecat definitiv și aruncat în iazul de foc (Apocalipsa 20.7-10). Urmează apoi judecata tuturor morților necredincioși înaintea marelui tron alb (Apocalipsa 20.11-15), iar apoi, în capitolul 21.1-8, găsim o foarte scurtă descriere a stării veșnice, în care Dumnezeu va locui la oameni.

Următorul pasaj (Apocalipsa 21.9-22.5) este o trecere în revistă a noului Ierusalim, și anume a funcției acestei cetăți în Împărăția păcii. Așadar, aici ne este descrisă o trăsătură specială a Împărăției păcii, pe care o căutăm în zadar în Vechiul Testament, deoarece Biserica nu a fost revelată acolo. O descriere emoționantă a Bisericii se desfășoară în fața noastră. Să ne luăm acum puțin timp pentru această cetate misterioasă. Pentru aceasta, vom parcurge fiecare verset:

Apocalipsa 21.9-10: Și a venit unul din cei șapte îngeri, care avuseseră cele șapte potire, pline cu cele din urmă șapte plăgi, și a vorbit cu mine, spunând: „Vino aici: îți voi arăta mireasa, soția Mielului!” Și m-a dus, în Duh, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, coborând din cer, de la Dumnezeu, ...

Scurtă prezentare (Apocalipsa 21.9-22.5)

-
- 21.9,10 Un înger îl ia pe Ioan și îi arată cetatea Ierusalimului, așa cum ea se coboară din cer
- 21.11 Cetatea are slava lui Dumnezeu
- 21.12-14 Zidul, porțile și temeliile ei.
- 21.15-17 Dimensiunile ei
- 21.18 Materialul zidurilor
- 21.19,20 Materialele fundațiilor
- 21.21 Cele 12 porți de mărgăritar și strada de aur
- 21.22,23 Cetatea nu mai are Templu și nu mai are nevoie de lumină fizică
- 21.24,26 Națiunile și împărății pământului în relația lor cu cetatea
- 21.25 Porțile nu se vor închise - nu mai este noapte în cetate
- 21.27 Nici un rău nu intră în cetate
- 22.1 Râul care iese din tronul lui Dumnezeu
- 22.2 Pomul vieții și fructele lui
- 22.3,4 Nu mai este blestem - tronul lui Dumnezeu și al Mielului este în ea - robii lui Dumnezeu Îi vor sluji și Îi vor vedea fața
- 22.5 Domnul Dumnezeu strălucește peste cetate - stăpânirea ei este din veac în veac.

Un înger vine la Ioan, îl duce pe un munte mare și înalt⁶, pentru a-i arăta mireasa, soția Mielului. Dar ce vede el acolo? O cetate, cetatea sfântă Ierusalim. Acest lucru arată clar că mireasa Mielului este totodată o cetate. „Mireasa Mielului” este deja o imagine, și anume pentru totalitatea credincioșilor începând din ziua Cincizecimii și până la răpire (compară cu Efeseni 5.25-27,32; 2 Corinteni 11.2).⁷

⁶ Și altor oameni ai lui Dumnezeu li s-a permis să urce pe un munte și să vadă lucruri deosebite acolo: Moise a urcat pe muntele Nebo și de acolo a văzut Țara Făgăduită lui Israel (Deuteronomul 34.1); Ezechiel a fost adus de Dumnezeu în țara lui Israel în viziuni și a fost așezat pe un munte foarte înalt (Ezechiel 40.2); acolo a văzut viitorul Ierusalim pământesc și Templul din Împărăția păcii.

⁷ Alte imagini ale Bisericii sunt casa lui Dumnezeu și trupul lui Hristos. Biserica este văzută și ca familie a lui Dumnezeu, mai ales în scrierile lui Ioan, dar în privința aceasta nu aş vrea să vorbesc de o imagine, pentru că Scriptura spune că credincioșii sunt copii ai lui Dumnezeu și fii ai lui Dumnezeu.

Dacă Biserica este văzută aici în imaginea unei cetăți, înseamnă că ea va avea anumite misiuni în viitor. Ea este într-adevăr deja mireasa sau soția Mielului, dar nu este încă această cetate. Ea va apărea în această funcție și glorie doar în viitor. Numai lui Ioan i-a fost îngăduit să o vadă în acest fel deja atunci. De altfel, el a fost, împreună cu Petru și Andrei, singurul care L-a văzut deja pe Domnul Isus în gloria Sa viitoare ca Împărat în Împărăția Sa (compară cu Matei 17.1-8 și 2 Petru 1.16.17).

În Apocalipsa 17, tot un înger (același?) i-a arătat lui Ioan o altă femeie. Acolo era vorba de o prostituată, care avea autoritate asupra împăraților pământului, care se desfrâna cu ea. Curva este o imagine a creștinătății apostate, care va fi nimicită de Dumnezeu Însuși. Ea este văzută de asemenea în imaginea unei cetăți: cetatea Babilon (= încurcătură). Să comparăm diferitele caracteristici ale curvei și ale miresei:

Curva	Mireasa
• Primește o judecată teribilă • Iubește mulți bărbați • Stă în pustiu • Are numele <i>Babilon</i> (= încurcătură) • Este plină de violență și depravare • Este îmbătată de sângele <i>sfinților</i> • Este îmbrăcată în purpură și stacojiu, aur, pietre prețioase, perle (slava pământească)	• Primește cea mai mare onoare și glorie • Îl iubește pe Omul durerii • Coboară din cer • Are numele <i>Ierusalim</i> (= posesiune, sau temele a păcii) • Este un oraș <i>sfânt</i> • Este locul unde stau <i>sfinții</i> • Este îmbrăcată în in subțire și gloria lui Dumnezeu

Despre Noul Ierusalim se spune că va coborî din cer. Duhul Sfânt folosește forma progresivă „*coborând*”. Nu citim că cetatea coboară efectiv pe pământ. În mod evident, rămâne într-o stare de plutire între cer și pământ; ea face legătura între cer și pământ.

În cele din urmă, se spune despre Noul Ierusalim că are gloria lui Dumnezeu. Așadar, nu este doar o cetate sfântă, ci și o cetate extrem de glorioasă:

Apocalipsa 21.11-14: ... având gloria lui Dumnezeu. Strălucirea ei era asemenea unei pietre foarte prețioase, ca o piatră de iaspis cristalin; având un zid mare și înalt; având douăsprezece porți și la porți doisprezece îngeri și nume înscrise, care sunt ale celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel. Spre răsărit: trei porți; și spre nord: trei porți; și spre sud: trei porți; și spre apus, trei porți. Și zidul cetății avea douăsprezece temelii, și pe ele erau douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului.

Și în Vechiul Testament, Dumnezeu a ales un popor din toate națiunile și l-a logodit cu el. Acest lucru este descris în detaliu în Ezechiel 16, unde se spune în versetul 14: „Și ți s-a dus faima printre națiuni pentru frumusețea ta, pentru că ea era desăvârșită prin podoabele Mele pe care le-am pus pe tine, zice DOMNUL Dumnezeu.” Același lucru îl găsim aici despre mireasa cerească: ea are gloria lui Dumnezeu. Când Domnul a devenit Om, S-a făcut nimic, S-a înstrăinat sau S-a golit de slava Sa (Filipeni 2.6,7). Mai târziu, s-a smerit pe Sine Însuși devenind ascultător până la moarte pe cruce. Dar, după aceea, Dumnezeu L-a înviat dintre morți și L-a glorificat; această

glorie a împărtășit-o cu ai Săi, ba chiar le-a dat-o: „Eu le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu” (Ioan 17.22). Aici, în Apocalipsa 21, avem o confirmare a acestei afirmații a Domnului Isus.

Din Noul Ierusalim emană o strălucire⁸ ca o piatră de iaspis cristalin. Mai târziu se spune că națiunile vor umbla în lumina Ierusalimului. Găsim iaspul în cartea Apocalipsa deja în legătură cu tronul lui Dumnezeu (Apocalipsa 4.3), în afară de aceasta, el este menționat de trei ori în acest capitol: lumina cetății este ca un iaspis (versetul 11), zidul ei este făcut din iaspis (versetul 18), iar prima temelie a zidului este împodobită cu un iaspis (versetul 19).

În continuare, ni se spune despre zid că este mare și înalt. Mai târziu aflăm că are o grosime de 144 de coți (aproximativ 70 m) și că lungimea, lățimea și înălțimea lui sunt de câte 12.000 de stadii (aproximativ 2220 km)⁹. Zidul face o separare completă între ceea ce este sfânt și ceea ce nu este sfânt (compară cu Ezechiel 42.20). Este o cetate care aparține exclusiv Fiului lui Dumnezeu. Ea nu are doar un zid mare, ci și douăsprezece porți. Porțile permit contactul cu lumea exterioară: cetatea va fi o binecuvântare pentru ceilalți.

În afară de aceasta, porțile sunt un simbol al guvernării. În Vechiul Testament, poarta era locul de guvernare și unde se făcea judecata (Geneza 19.1; 22.17; Rut 3.11). Numărul 12 simbolizează, de asemenea, administrația. La fiecare poartă se află un înger, care veghează ca în cetate să nu intre nimic din ceea ce nu-i aparține. În afară de aceasta, pe porți sunt inscripționate numele semințiilor lui Israel. În trecut se obișnuia ca pe porți să fie inscripționate numele cetăților în a căror direcție ducea drumul. Astfel, binecuvântarea acestei cetăți este în primul rând pentru Israel, pentru poporul care își exercită dominația asupra lumii în timpul Împărăției păcii. Domnul Isus le-a spus odată ucenicilor că, în calitate de apostoli, vor sta pe 12 tronuri și vor judeca cele 12 seminții ale lui Israel (Matei 19.28). În sfârșit, se spune că pe cele 12 temelii ale zidului se află numele celor 12 apostoli ai Mielului. Domnul Isus i-a folosit pe apostoli pentru a întemeia Biserica și ei și-au îndeplinit cu credincioșie sarcina. Un memorial permanent le este dat aici.

Apocalipsa 21.15-17: Și cel care vorbea cu mine avea o trestie de aur ca măsură, ca să măsoare cetatea și porțile ei și zidul ei. Și cetatea este construită în formă de pătrat și lungimea ei este cât lățimea. Și a măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii; lungimea și lățimea și înălțimea ei sunt egale. Și i-a măsurat zidul, o sută patruzeci și patru de coți, măsoară a unui om, care este a îngerului.

Acum, Ioan este martor la modul în care îngerul va măsura cetatea, porțile și zidurile ei cu o trestie de aur. A măsura înseamnă că Dumnezeu consideră că ceea ce este măsurat este al Său (compară cu Apocalipsa 11.1; Ezechiel 40.3,5; Zaharia 2.5,6,16). Am vorbit deja despre dimensiuni. Aici dorim să reluăm faptul că atât dimensiunile cetății, cât și grosimea zidului sunt multipli ai numărului 12. Toate numerele indică funcția de guvernare, pe care o are această cetate.

Apocalipsa 21.18-20: Și structura zidului ei era de iaspis; și cetatea, de aur curat, asemenea sticlei curate; temeliile zidului cetății erau împodobite cu tot felul de pietre prețioase: cea dintâi

⁸ Cuvântul grecesc pentru lumină strălucitoare este *phoster*; acest cuvânt se găsește doar în Filipeni 2.15, unde este tradus prin „luminători”, și în Geneza 1.14,16 (Septuaginta), unde se referă la luminători cerești, cum ar fi soarele, luna și stelele. Corpurile cerești erau ajutoare importante pentru orientare în antichitate.

⁹ O stadiu are aproximativ 185 -190 m. Deoarece și înălțimea este de 12.000 de stadii, cetatea pare a fi un cub. Unii se gândesc la ea ca la o piramidă.

temelie, iaspis; a doua, safir; a treia, calcedon; a patra, smarald; a cincea, sardonix; a șasea, sardiu; a șaptea, crisolit; a opta, beril; a noua, topaz; a zecea, crisopraz; a unsprezecea, hiacint; a douăsprezecea, ametist.

Urmează acum o descriere a materialelor cetății, și anume zidul și cetatea în sine. Zidul este făcut din iaspis și reflectă astfel gloria lui Dumnezeu ca și Creator; El este Meșterul constructor și Creatorul acestei cetăți, pe care o aștepta Avraam (Evrei 11.10). Este făcută din aur curat și astfel reprezintă o valoare incomensurabilă. În plus, aurul este ca sticla pură. În zilele noastre nu există aur care să fie transparent; acest lucru ne arată din nou că descrierea de aici se referă la simboluri. Aurul transparent este o indicație că în cetate nu a mai este nicio impuritate. Cetatea corespunde în totalitate luminii și gloriei lui Dumnezeu.

Nu numai că pe fundațiile zidului sunt inscripționate numele apostolilor, ci ele sunt și împodobite cu pietre prețioase. Acestea sunt enumerate aici una câte una. Fiecare piatră își reflectă propria glorie, atunci când lumina o luminează.

Apocalipsa 21.21-23: Și cele douăsprezece porți erau douăsprezece perle. Fiecare poartă era dintr-o singură perlă. Și strada cetății era de aur curat, ca sticla transparentă. Și nu am văzut templu în ea, pentru că Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic și Mielul sunt templul ei. Și cetatea nu are nevoie de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; pentru că a luminat-o gloria lui Dumnezeu și lumina ei este Mielul.

Am văzut deja că zidul are 12 porți. Aici aflăm că fiecare poartă este făcută dintr-o perlă. Perlele ne amintesc de parabola Domnului Isus despre negustorul care căuta perle frumoase și care a vândut tot ce avea, după ce a găsit o perlă foarte prețioasă (Matei 13.45,46). În această parabolă, Domnul Însuși Își exprimă aprecierea pentru Biserica Sa, pentru care a renunțat la tot. În cele 12 porți din perle putem vedea un indiciu al acestei aprecieri. O perlă nu se creează peste noapte. Ea se formează prin pătrunderea unui corp străin - de exemplu, un parazit sau un grăunte de nisip - într-o cochilie, în jurul căreia formează un strat de calcar. Perlele de mărimea unui bob de mază se formează în 10 până la 50 de ani. Oare nu a suferit și Domnul Isus ca Om timp de zeci de ani? Din cauza bucuriei puse înaintea Lui, El a îndurat crucea (Evrei 12.2). El a văzut în Duhul gloria acestei cetăți și a dobândit-o ca proprietate a Sa.

Faptul că cetatea cu dimensiuni uriașe are doar *o singură* stradă arată încă o dată că acestea sunt simboluri. Cuvântul grecesc pentru stradă înseamnă, de asemenea, „drum” sau „loc public” într-un oraș. Este locul de întâlnire și de comunicare. Cât de des în zilele noastre mai trebuie lămurit un lucru sau altul între credincioși; în ceruri nu mai există așa ceva; totul este transparent și legat de gloria lui Dumnezeu.

Cetatea nu mai are un templu. Templul este locuința lui Dumnezeu, unde preoții Îl slujesc pe Dumnezeu. Deși un templu este tocmai semnul prezenței lui Dumnezeu, este în același timp un loc în care Dumnezeu este în mod normal ascuns. Astfel, Dumnezeu locuia în cortul întâlnirii și în templu în Sfânta Sfintelor, în care nimeni din popor nu avea voie să intre, nici măcar preoții, ci doar marele preot, și doar o dată pe an, în marea zi a ispășirii (Exodul 16). În noul Ierusalim nu există un templu, deoarece în această cetate Dumnezeu se află în imediata apropiere a poporului.

Nici nu mai este nevoie de lumină, așa cum soarele și luna o dau. Nu mai este nevoie de aceasta din două motive: gloria lui Dumnezeu luminează cetatea, iar Mielul este lumina. Așa cum

Împărăția păcii

Domnul Isus a fost lumina lumii în timpul vieții Sale pe pământ, tot așa El va răspândi lumina și în noul Ierusalim.

Apocalipsa 21.24-27: Și națiunile vor umbla în lumina ei și împărații pământului îi vor aduce gloria lor. Și porțile ei nicidecum nu vor fi închise ziua, pentru că noapte nu va fi acolo. Și i se vor aduce gloria și onoarea națiunilor. Și nimic întinat nu va intra nicidecum în ea, nici cine practică urâciune și minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului.

Deși națiunile din Împărăția păcii se vor urca literalmente la Ierusalimul pământesc pentru a fi învățate de Dumnezeu din Legea și Cuvântul lui Dumnezeu (Isaia 2.2,3), vedem aici că adevărata lumină vine din Noul Ierusalim. Împărații pământului vor veni să se închine DOMNULUI, Împăratul oștirilor (Zaharia 14.16; Isaia 60.11). În același timp, ei vor aduce gloria lor (semn al respectului lor) în Noul Ierusalim. Toate acestea sunt de neimaginat pentru noi astăzi; este clar însă că va exista o strânsă legătură între Ierusalimul pământesc și Noul Ierusalim. De asemenea, acolo nu va mai fi noapte, porțile nu vor fi niciodată închise. Oricine este autorizat să intre în oraș o poate face în orice moment.

Dar cine sunt persoanele care au acces în Noul Ierusalim? Sunt oare credincioșii din actuala epocă a harului, care aparțin Bisericii? Cu greu, deoarece ei înșiși constituie Noul Ierusalim. Sunt ei alți sfinți glorificați, cum ar fi credincioșii din vremurile Vechiului Testament și sfinții care vor fi înviați la sfârșitul perioadei de judecată (Apocalipsa 20.6)? Sunt ei chiar locuitorii cetății? Este Avraam, care aștepta această cetate, printre ei? Toate acestea sunt întrebări la care este greu de răspuns.

Cum să ne imaginăm că gloria și onoarea națiunilor vor fi aduse acum la Noul Ierusalim? Sunt credincioșii glorificați, în afară de cei care aparțin Bisericii, mijlocitorii care aduc acolo gloria? În orice caz, un lucru este clar: chiar dacă mai există încă păcat pe pământ și dacă judecata asupra răului este executată rapid, nimic păcătos nu poate intra în Noul Ierusalim. Doar cei ale căror nume sunt scrise în cartea vieții Mielului intră în cetate.

Apocalipsa 22.1,2: Și mi-a arătat un râu de apă a vieții, strălucitor ca cristalul, ieșind din tronul lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul străzii ei și a râului, de o parte și de alta, era pomul vieții, făcând douăsprezece roade, dându-și rodul în fiecare lună; și frunzele pomului sunt pentru vindecarea națiunilor.

Și aici găsim o paralelă cu Ierusalimul pământesc. Acolo un râu iese din Locul Preasfânt (Ezechiel 47.1-12), aici un râu de apă a vieții iese din tronul lui Dumnezeu și al Mielului. Râul aduce binecuvântare și înflorire orașului și locuitorilor săi. Curățirea nu mai este necesară. Tronul ne amintește din nou de guvernarea care va fi exercitată în viitor din cetate asupra pământului curățit. Așadar, binecuvântările bogate ale acestui râu vor fi exercitate în guvernarea asupra pământului. În Apocalipsa 4.5, fulgere, voci și tunete ies din tron - semnele judecății - acum același tron este originea și sursa tuturor binecuvântărilor.

Ce înseamnă că în mijlocul străzii și al râului său, de o parte și de alta, se află pomul vieții? Descrierea nu este clară pentru înțelegerea noastră. Cum poate fi un pom în mijlocul unei străzi și în același timp pe o parte și pe cealaltă parte a unui râu? Este posibil ca râul să treacă prin mijlocul drumului și pe ambele părți ale râului să se afle pomul vieții. În Ezechiel 47 există, de asemenea, pomi pe ambele părți ale râului care iese din Locul Preasfânt. Ceea ce este mai decisiv, însă, este semnificația spirituală a pomului: atât aici, cât și în Geneza 2, pomul este o imagine a

Domnului Isus, din care locuitorii cetății se hrănesc. Fructele servesc la întărirea vieții, pe care locuitorii o posedă în Fiul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, pomul cunoașterii binelui și răului nu va mai exista; astfel, nu va mai exista niciodată posibilitatea ca răul să pătrundă în cetate, așa cum s-a întâmplat la prima creație.

Pomul dă roade în fiecare lună a anului: binecuvântările sunt mereu proaspete în fiecare lună. La fel cum frunzele pomilor din Ezechiel 47.12 sunt pentru vindecarea națiunilor, la fel sunt și frunzele pomului vieții din Noul Ierusalim. Aici vedem din nou ce legătură strânsă există între Noul Ierusalim și Ierusalimul pământesc. Deci, ce înseamnă vindecarea națiunilor? Este vorba de vindecarea unor posibile boli sau vindecarea se referă la relația dintre națiuni între ele? Poate că ambele sunt posibile. În toate acestea, să ținem cont de faptul că aici, într-un limbaj simbolic, care nu este ușor de înțeles, nu facem decât să cunoaștem linii de bază importante ale realităților viitoare.

Apocalipsa 22.3-5: Și nu va mai fi nici un blestem, și tronul lui Dumnezeu și al Mielului va fi în ea; și robii Lui Îi vor sluji și vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Și nu va mai fi noapte, și nici nevoie de lampă și de lumină de soare, pentru că Domnul Dumnezeu va lumina peste ei și vor împărăți în vecii vecilor.

În cetate nu mai există blestem, pentru că blestemul este o consecință a păcatului, o judecată a lui Dumnezeu asupra păcatului. Există încă păcat pe pământ, dar nu și în cetate. De câte ori în istoria omenirii Dumnezeu a pronunțat un blestem, începând cu blestemul care a fost o consecință a căderii în păcat a primului cuplu uman. În cetate nu există nici păcat și nici o amintire a consecințelor păcatului.

Încă o dată se spune că tronul lui Dumnezeu și al Mielului se află în cetate. Toată guvernarea din Împărăția păcii își are originea în Dumnezeu și în Miel. Tronul este tronul lui Dumnezeu și al Mielului. Dumnezeu și Mielul sunt văzuți ca unitate. Bineînțeles, *Mielul* este un nume al Domnului Isus ca Om și ca Cel care a murit și Și-a dat sângele. Așa cum Dumnezeu a făcut răscumpărarea în El, tot așa Dumnezeu va exercita guvernarea prin El în Împărăția păcii, da, pentru toată veșnicia.

„Și robii Lui”... Sunt aceștia robii Mielului sau robii lui Dumnezeu? Nu există nicio diferență. Robii Mielului sunt și robii lui Dumnezeu. Cel care îl slujește pe Domnul Isus îl slujește în același timp pe Dumnezeu. Aici se spune că robii Lui Îi vor *sluji*. Expresia „a sluji” înseamnă a îndeplini un serviciu pentru Dumnezeu. Nu este vorba de o slujbă de rob, ci de o slujbă pe care locuitorii cetății o vor îndeplini cu bucurie. Pentru că ei Îi văd fața, adică se află în imediata apropiere a lui Dumnezeu (compară Estera 1.14; 1 Împărați 10.24; Matei 18.10). Există ceva mai mare decât să te afli în favoarea (harul) lui Dumnezeu, un Dumnezeu a cărui dragoste, bunătate și îndurare nici o creatură nu le poate descrie vreodată? Numele Lui va fi pe fruntea lor. Acești oameni aparțin lui Dumnezeu și Mielului.

Încă o dată se subliniază faptul că nu va mai fi noapte. Nu va mai fi nevoie de lumină fizică. Noul Ierusalim aparține unei rânduiei mai înalte, deoarece Domnul Dumnezeu va lumina peste ei. Prezența lui Dumnezeu însuși luminează cetatea. Dumnezeu poate acum să fie în relație directă cu oamenii pe care i-a ales și să aibă părtașie cu ei, mai desăvârșit decât a fost vreodată posibil în trecut. În final aflăm că domnia robilor Săi nu se va limita la o mie de ani, ci vor împărăți în vecii vecilor.

3.3 Ordinea politică mondială în Împărăția păcii

Am văzut mai înainte că, la începutul Împărăției păcii, Hristos va apărea în mod vizibil în fața ochilor oamenilor. Acest lucru a dat naștere la ideea, printre mulți, că va fi prezent pe pământ pe întreaga durată a Împărăției. Cu toate acestea, când examinăm Scriptura în acest sens, ajungem la o concluzie diferită.

3.3.1 Hristos va fi reprezentat printr-o căpetenie

Găsim referiri clare la această întrebare în Ezechiel 43-46, unde se vorbește frecvent despre o „căpetenie”. Prima dată ea este menționată în capitolul 44.3:

Ezechiel 44.3: Cât despre căpetenie, el, căpetenia, să stea jos, în ea, ca să mănânce pâine înaintea Domnului; el să intre pe calea pridvorului porții și să iasă tot pe calea lui.

Fără nicio altă explicație, deci, aici se face referire la o căpetenie. Următoarea dată când citim despre ea este că, atunci când țara va fi dată ca moștenire, ea primește un teren ca proprietate la vest și la est de Sfânta Sfințelor și de orașul Ierusalim (Ezechiel 45.7,8; 48.20-22). Se mai spune că poporul trebuie să aducă ofrande (jertfe de ridicare) de grâu, untdelemn și animale mici și căpetenia trebuie să ia din acestea pentru diferitele jertfe din zilele de sărbătoare, lunile noi și sabate (Ezechiel 45.13-25; 46.2 și următoarele). Se spune chiar despre ea că trebuie să aducă un vițel ca *jertfă pentru păcat* pentru tot poporul și pentru ea însăși (Ezechiel 45.22). În cele din urmă, citim despre ea în capitolul 46.16-18:

Ezechiel 46.16-18: Așa zice DOMNUL Dumnezeu: „Dacă va da căpetenia un dar unuia dintre fiii săi, să fie ca moștenirea cuiva pentru fiii săi, să fie stăpânirea lor prin moștenire. Dar dacă va da un dar din moștenirea sa unuia dintre slujitorii săi, să fie al lui până în anul eliberării; și să se întoarcă la căpetenie. Moștenirea lui să rămână numai fiilor săi, pentru ei. Și căpetenia să nu ia din moștenirea poporului ca să-i alunge prin asuprire din stăpânirea lor; să dea moștenire fiilor săi din propria lui stăpânire, ca poporul Meu să nu se risipească, fiecare din stăpânirea lui”.

Aici aflăm acum că, căpetenia are o familie și fii, deci este căsătorit. De aici putem trage concluzia că în Împărăția păcii va exista o căpetenie care va fi împăratul lui Israel. Așadar, aceste pasaje arată clar că Domnul Isus nu va fi prezent personal pe pământ pe întreaga durată a Împărăției păcii.¹⁰ El va fi reprezentat de această căpetenie. Scriptura nu spun nimic dacă Domnul va apărea în anumite ocazii în timpul Împărăției păcii.

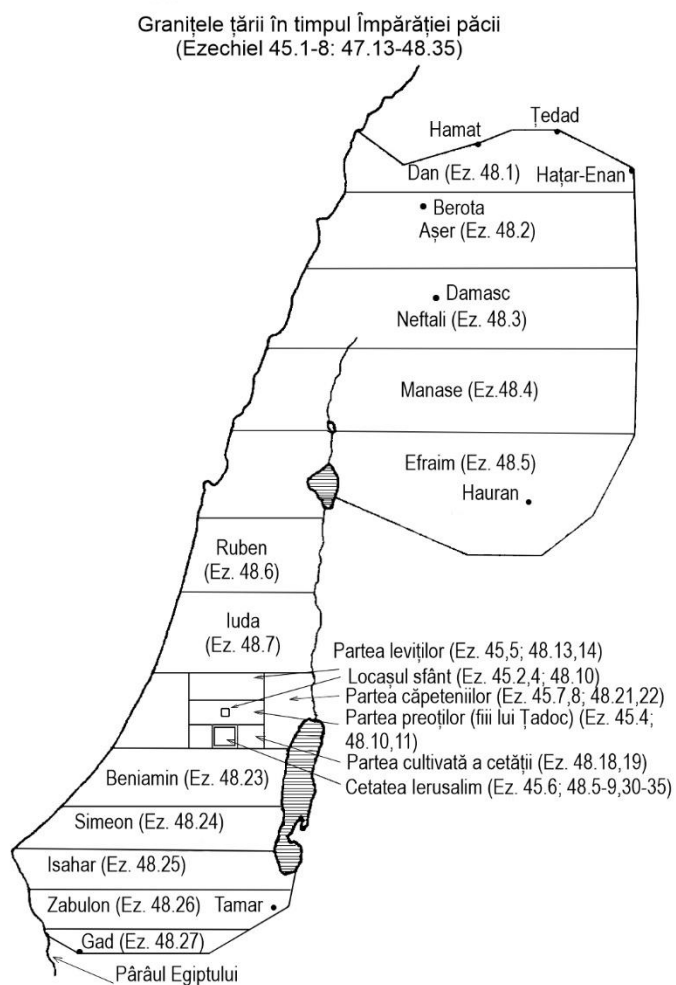
3.3.2 Granițele Împărăției

În Ezechiel 47.15-23 găsim o descriere a granițelor țării viitoare:

Ezechiel 47.15-23: Și acesta va fi hotarul țării: spre latura dinspre nord, de la Marea cea Mare, calea Hetlonului, cum mergi spre Țedad; Hamat, Berota, Sibraim, care este între hotarul Damascului și hotarul Hamatului; Hațer-Haticon, care este lângă hotarul Hauranului. Și hotarul de la mare va fi Hațar-Enon, hotarul Damascului, și la nord, spre nord, hotarul Hamatului. Aceasta este latura dinspre nord. Și pe latura dinspre răsărit veți măsura între Hauran și Damasc și Galaad și țara lui Israel, de-a lungul Iordanului, de la hotar până la Marea de Răsărit: aceasta

¹⁰ Găsim o altă referire la aceasta în Psalmul 47.5: „Dumnezeu s-a suit în cântec de triumf, DOMNUL în sunetul trâmbiței”.

este latura dinspre răsărit. Și latura dinspre sud, spre sud: de la Tamar până la apele Meriba-Cades, pe lângă pâraul Egiptului, până la Marea cea Mare. Aceasta este latura dinspre sud, spre sud. Și latura dinspre apus va fi Marea cea Mare, de la hotar până în dreptul intrării Hamatului. Aceasta este latura dinspre apus. Și să împărțiți țara aceasta între voi după semințiile lui Israel. Și va fi așa: o veți împărți prin sorț spre moștenire vouă și străinilor care locuiesc temporar în mijlocul vostru, care vor naște fii în mijlocul vostru; și ei să vă fie ca bășinașul între fiii lui Israel; ei să-și aibă moștenirea cu voi prin sorț între semințiile lui Israel. Și va fi așa: în seminția în care va locui temporar străinul, acolo să-i dați moștenirea lui”, zice Domnul Dumnezeu.

Granițele țării Israel vor corespunde aproximativ granițelor promise poporului Israel în timpul lui Moise (Numeri 34.1-12). Granița nordică începe la nord-vest de Marea Mediterană, la nord de Tir și Sidon, adică în Libanul de astăzi, puțin mai jos de Beirut. Granița se întinde apoi la nord, deasupra Damascului, spre est. Apoi, se îndreaptă treptat spre sud, într-un semicerc de aproximativ 35 km de la Damasc și se desfășoară într-un arc de cerc larg până la Marea Galileii. De acolo încolo, râul Iordan reprezintă granița estică. La capătul sudic al Mării Moarte, granița merge în arc de cerc până la Cades și de acolo de-a lungul pâraului Egiptului, care nu trebuie

confundat cu râul Egiptului (Nilul).¹¹ Granița vestică este Marea Mediterană. Astfel, zona este mult mai mică decât în vremea lui Solomon.

3.3.3 Poziția popoarelor în Împărăția păcii - stăpânirea asupra tuturor popoarelor (Daniel 7.14)

Așa cum am văzut de multe ori, domnia Domnului Isus nu se va limita la mica țară Israel, ci se va extinde peste tot pământul, așa cum citim, de exemplu, în Psalmul 72 și Zaharia 9:

Psalmul 72.8-11: Și el va domni de la o mare la altă mare și de la râu până la marginile pământului. Înaintea lui se vor pleca locuitorii pustiului și vrăjmașii săi vor linge țărâna. Împărații Tarsisului și ai insulelor vor aduce daruri, împărații din Seba și Saba vor prezenta tribut. Da, toți împărații se vor pleca înaintea lui, toate națiunile îi vor sluji.

Zaharia 9.9,10: Bucură-te foarte mult, fiică a Sionului! Strigă de bucurie, fiică a Ierusalimului! Iată, Împăratul tău vine la tine; El este drept și aduce mântuire, este smerit și călare pe un măgar, chiar pe un măgăruș, mânzul unei măgărițe. „Și voi nimici carul din Efraim și calul din Ierusalim și arcul de război va fi nimicit”. Și El va vorbi națiunilor de pace; și stăpânirea Lui va fi de la mare până la mare și de la râu până la marginile pământului.

Toate națiunile I se vor alătura (Zaharia 2.11) și îl vor căuta (Isaia 11.10); Îl vor sluji și I se vor supune (Daniel 7.14,27; Geneza 49.10). Neamurilor li se va spune să bată din palme de bucurie (Psalmul 47.1). Ele vor merge la Ierusalim și vor fi învățate din Lege (Isaia 2.2-4; Mica 4.1,2). Popoarele și locuitorii multor cetăți se vor chema unii pe alții să urce la Ierusalim pentru a se închina și a-L căuta pe DOMNUL (Zaharia 8.21,22). Se vor urca la Ierusalim o dată pe an, pentru a se închina DOMNULUI oștirilor (Zaharia 14.16-19). Atunci, Templul va fi o casă de rugăciune pentru toate națiunile (Isaia 56.7). Ei își vor exprima aprecierea față de Israel (Isaia 60.14; Isaia 49.23) și vor aduce la Ierusalim bogățiile națiunilor (Isaia 60.5,11,12; 61.5,6; 66.12).

3.4 Justiția și jurisdicția în Împărăția păcii

Odată cu instaurarea Împărăției Domnului Isus, condițiile preliminare pentru dreptate și pace sunt acum în vigoare. El Însuși va domni ca Împărat al dreptății.

3.4.1 Justiția în Împărăția păcii

Dreptatea este condiția prealabilă pentru pace. Fără dreptate nu există pace durabilă. Mulți conducători au încercat să creeze pace fără justiție. Sloganul „Crearea păcii fără arme” sună bine, dar Împărăția păcii nu poate fi instaurată fără arme și fără războaie și judecăți îngrozitoare. Pacea vine doar atunci când oamenii care nu vor să se supună justiției lui Dumnezeu sunt doborâți de judecăți.

Dreptatea și pacea sunt tema specială a celui de-al 32-lea capitol al profetului Isaia. Să ne uităm acum la acest capitol:

¹¹ „Pârâul Egiptului” ... este alimentat de diferite vaduri, care izvorăsc în munții din partea de sud a Peninsulei Sinai. Pârâul Egiptului (compară cu Numeri 34.5; Iosua 15.4; 1 Împărați 8.65; Isaia 27.12), numit astăzi vadul el-Arisch, se varsă în Marea Mediterană într-un loc cu același nume, pe linia de cale ferată Kantara-Haifa.” *Lexikon zur Bibel*, editat de Fritz Rienecker și Gerhard Maier, a doua ediție specială actualizată a noii ediții revizuite, Wuppertal (R. Brockhaus Verlag) 2000, pag. 194.

Isaia 32.1,2: Iată, un împărat va împărăți cu dreptate și căpeteniile vor conduce cu judecată. Și un om va fi ca un loc de ascuns împotriva vântului și ca un loc de adăpost împotriva furtunii, ca pâraiele de apă într-un loc uscat, ca umbra unei stânci mari pe un pământ însetat.

Isaia a scris în acest capitol, cu mai bine de 2500 de ani în urmă, ceea ce se va împlini atunci când Domnul va apărea ca Împărat. Este posibil să fi existat mulți împărați buni și temători de Dumnezeu în ultimele milenii, dar o privire mai atentă dezvăluie inconsecvențe chiar și printre ei. Acest lucru este valabil chiar și pentru marele împărat David, precum și pentru fiul său Solomon. În unele privințe, David a arătat slăbiciuni: Fiii Țeruei (sora sa vitregă), printre care se număra și Ioab, erau prea duri pentru el, dar cu toate acestea nu s-a putut despărți de Ioab, pe care îl făcuse comandantul armatei sale. Ca tată, de asemenea, a eșuat adesea în educarea fiilor săi. Cât de trist a fost episodul cu Bat-Șeba, pe al cărei soț a pus în cele din urmă să fie ucis. Atât adulterul, cât și crima premeditată erau pedepsite cu moartea. Cine urma să le execute, din moment ce David era cel mai înalt judecător din Israel? Ce dilemă pentru Israel!

Să ne gândim la Solomon care, în culmea gloriei sale ca împărat al lui Israel, s-a închinat la idoli soțiilor sale. Ce păcat îngrozitor! Toți împărații mânjiți de greșeli și păcate trebuie să se retragă și să facă loc singurului Împărat, care a împlinit în mod desăvârșit dreptatea lui Dumnezeu în timpul vieții Sale pe pământ. Acest Împărat va împărăți cu dreptate și sub El vor fi căpetenii care vor guverna conform dreptății.

Căpeteniile nu se vor mai îmbogăți prin corupție, nu vor mai asupri poporul și nu se vor mai lăfăi în lux, ci vor avea grijă de oameni cu devotament. Fiecare căpetenie va fi un adăpost împotriva vântului și a ploii. Căpeteniile vor fi pentru popor ca apa într-un pământ uscat și ca umbra într-un pământ pârjolit de căldură. Acestea sunt imagini foarte frumoase pentru exercitarea corectă a autorității delegate. Ei vor exercita autoritatea așa cum a vrut Dumnezeu dintotdeauna, și anume pentru binecuvântarea celor aflați sub protecția lor.

Isaia 32.3-7: Și ochii celor care văd nu vor fi întunecați și urechile celor care aud vor fi ascultătoare; și inima celor grăbiți va deosebi cunoștința și limba gângavilor va fi gata să vorbească lămurit. Nebunul nu se va mai numi ales, nici zgârcitul nu se va mai numi darnic. Pentru că nebunul va vorbi nebunie și inima lui va gândi nelegiuire, ca să lucreze fățarnicie și să rostească rătăcire împotriva Domnului, ca să lase gol sufletul celui flămând și să ia băutura celui însetat. Și armele zgârcitului sunt rele: el face planuri viclene, ca să-i nimicească pe cei blânzi cu cuvinte mincinoase, chiar atunci când cel sărac vorbește drept.

Deja mai înainte, Isaia a zis poporului: „Auzind, veți auzi și nu veți înțelege, și, văzând, veți vedea și nu veți cunoaște». Împietrește inima poporului acestuia și astupă-i urechile și închide-i ochii: ca nu cumva să vadă cu ochii lor și să audă cu urechile lor și inima lor să înțeleagă și să se întoarcă și să fie vindecați.” (Isaia 6.9,10; compară cu Matei 13.14,15) Când se împlinește profeția din Isaia 32, Dumnezeu înlătură consecințele împietririi spirituale a poporului: ochii, urechile, inima și limba vor fi folosite atunci pentru ceea ce le-a dat Dumnezeu: ochii vor fi folosiți pentru a discerne lucrările lui Dumnezeu, iar urechile pentru a auzi cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta va face ca inima și limba să laude pe Dumnezeu.

În trecut, căpeteniile erau oameni răi, care acționau în mod înșelător și totuși erau numiți nobili și distinși. Cu toate acestea, ei au ademenit poporul să se îndepărteze de Dumnezeu, astfel încât oamenii flămânzi și însetați spiritual au fost înșelați. Raționamentele și planurile erau rele și, mai ales, în detrimentul celor blânzi, care nu se împotriveau, ci suportau în liniște nedreptățile care

le erau aduse. Ei au devenit ruinați prin calomniile rele. Cei săraci nu primeau dreptate în instanță; justiția se făcea în funcție de favoruri și relații.

Isaia 32.8: Dar cel ales plănuiește lucruri alese și va stăruia în lucruri alese.

În viitor, căpeteniile vor fi nobili, nu neapărat prin descendență, ci prin atitudine. Nobilul este căpetenia cu frică de Dumnezeu, care nu numai că spune legea, dar este preocupat și de bunăstarea poporului și își realizează în mod consecvent intențiile nobile.

Isaia 32.9-14: Ridicați-vă, femei fără grijă, ascultați glasul meu! Voi, fiice nepăsătoare, plecați urechea la vorbirea mea! După un an și câteva zile, veți fi neliniștite, voi, cele nepăsătoare, căci culesul viilor se va duce, strânsul roadelor nu va veni. Tremurați, voi, femei fără grijă! Tulburați-vă, nepăsătoarelor! Dezbrăcați-vă și dezgoliți-vă și încingeți-vă coapsele! Bateți-vă în piept, plângând pentru câmpiile cele plăcute, pentru viile cele roditoare! Pe pământul poporului meu vor răsări spini și măracini, chiar pe toate casele de bucurie din cetatea cea veselă. Pentru că palatul va fi părăsit, cetatea zgomotoasă va fi abandonată; dealul și turnul de pază vor fi peșteri pentru totdeauna, o bucurie pentru măgarii sălbatici, pășune pentru turme, ...

După un avertisment sever adresat femeilor nepăsătoare din acea vreme, Isaia atrage atenția că binecuvântarea țării nu va veni dacă nu vor asculta de cuvântul lui Dumnezeu și nu se vor pocăi. Cei nepăsători ar trebui să intre în ei înșiși și să se întristeze pentru păcatul lor. Astăzi știm că cuvântul lui Dumnezeu, pe care Isaia l-a spus oamenilor din vremea sa, nu a fost ascultat; ei nu s-au pocăit. De aceea, judecata anunțată a fost inevitabilă. Dumnezeu a luat fertilitatea, poporul a trebuit să meargă în captivitate, orașele au fost pustiite, palatul regelui a fost abandonat...

Isaia 32.15-18: ... până când Duhul va fi turnat de sus peste noi și pustiul se va preface în câmpie roditoare și câmpia roditoare va fi socotită ca o pădure. Și judecata va locui în pustiu și dreptatea va locui în câmpia roditoare. Și lucrarea dreptății va fi pace; și rodul dreptății, liniște și siguranță pentru totdeauna. Și poporul meu va trăi într-o locuință a păcii și în cămine liniștite și în locuri de odihnă fără grijă.

„Până când Duhul” ... ce schimbare radicală este aceasta! Acest „până” aduce o schimbare extraordinară. Este momentul în care Dumnezeu binecuvântează din nou. Dar El poate face acest lucru doar atunci când judecățile și-au făcut lucrarea. Mulți oameni vor cunoaște și vor recunoaște prin aceasta căile drepte ale lui Dumnezeu și vor ajunge la o credință vie în Dumnezeu și în Mesia. În acest proces, Duhul lui Dumnezeu va fi revărsat asupra acestor oameni, ceea ce va lucra în ei o viață nouă, evlavioasă, o viață în care Îl pot sluji pe Dumnezeu (compară cu Ezechiel 36.26,27). Nu numai oamenii va fi reînnoiți, ci și pământul va fi transformat într-un pământ roditor. Dreptatea și justiția se vor instala și vor locui în Țara făgăduită. Și care va fi rezultatul? Pace, liniște și siguranță; și nu doar pentru o perioadă scurtă de timp, ci pe toată durata Împărăției păcii.

3.4.2 Exercițierea jurisdicției

Vrem acum să vedem câteva pasaje care ne arată cum se desfășoară dreptatea în timpul acestei Împărății. Mai întâi, încă o dată un verset din Isaia 65:

Isaia 65.20: Nu va mai fi acolo prunc care să trăiască puține zile, nici bătrân care să nu-și împlinească zilele. Căci cine va muri în vârstă de o sută de ani va fi tânăr, iar păcătosul în vârstă de o sută de ani va fi blestemat.

Deși în mod normal oamenii nu mor în Împărăția păcii, aici se spune că un tânăr moare ca un bătrân de o sută de ani sau că păcătosul este blestemat ca un bătrân de o sută de ani. Ambele părți ale propoziției spun practic același lucru: aici se presupune că un om care are 100 de ani moare pentru că a păcătuit. Cu toate acestea, la 100 de ani este încă tânăr, ceea ce înseamnă că procesul de îmbătrânire este foarte încetinit. Dar acum urmează lucrul decisiv: El se dovedește a fi un păcătos. Acum nu trebuie să înțelegem acest lucru în așa fel, că oamenii în general nu ar mai fi păcătoși în Împărăția păcii, în sensul că nu ar mai avea o natură păcătoasă și nu ar mai putea păcătui; cu siguranță că acest lucru va fi încă valabil. Pe lângă faptul că vor exista necredincioși în acel timp, și credincioșii vor avea în continuare o natură păcătoasă - în sensul că nu sunt diferiți de credincioșii de astăzi.

Ideea aici este că cineva trebuie să *moară* pentru că a comis un act demn de blestem, ceea ce duce la pedeapsa cu moartea. Acesta este cazul când poruncile lui Dumnezeu nu sunt respectate și oamenii se răzvrătesc împotriva guvernării drepte a lui Hristos.¹² Să aruncăm o privire la câteva exemple de păcate care erau pedepsite cu moartea pe vremea Vechiului Testament:

1. Idolatrie sau ispitire la idolatrie (Leviticul 20.2-5; Deuteronomul 17.2-7)
2. Practicarea ocultismului, cum ar fi necromanția, ghicitul (Leviticul 20.6,27).
3. Blestemarea părinților (Leviticul 20.9)
4. Adulterul, curvia, homosexualitatea, sodomia etc. (Leviticul 20.10; Deuteronomul 22.13-27)
5. Blasfemia (Leviticul 24.10-16)
6. Crima (Leviticul 24.17,21; Deuteronomul 19.11-21; Exodul 21.14)
7. Profanarea Sabatului (Numeri 15.32-36)
8. Orgoliul în materie juridică (Deuteronomul 17.8-13)
9. Profeții false (Deuteronomul 18.20-22)
10. Fiul neascultător (Deuteronomul 21.18-21)
11. Răpirea de oameni pentru sclavie (Deuteronomul 24.7)

Am impresia că înainte de toate aceste păcate sunt cele care se pedepsesc cu moartea în Împărăția păcii. Să ne imaginăm că astăzi păcate precum adulterul, curvia și homosexualitatea ar fi pedepsite cu moartea. Nu ar trebui să moară nenumărați oameni din Europa și din restul lumii dintr-o lovitură? Dacă guvernele de astăzi ar întreba despre voia lui Dumnezeu și ar acționa conform Geneza 9.6 și Romani 13.4, cel puțin criminalii ar fi pedepsiți cu moartea. Dumnezeu trece cu vederea faptele rele ale oamenilor și dă celui rău posibilitatea de a se descoperi.

¹² Și în Vechiul Testament găsim o referire clară la păcatul care s-a manifestat ca o apostazie de la Dumnezeu, și anume în Numeri 15. Acolo se face o distincție între „păcatul din greșală” și „păcatul cu mâna înălțată”. Acest din urmă păcat este o blasfemie împotriva Domnului, care a dus la moarte. Un exemplu în acest sens este întâmplarea din Numeri 15.32-36, în care un om a trebuit să moară pentru că, în ciuda unei interdicții stricte, a cules lemne în ziua sabatului.

Dumnezeu are multă răbdare astăzi, dar în Împărăția păcii se vor aplica alte principii. Astăzi, Dumnezeu nu exercită o guvernare deschisă, deși va pedepsi răul într-o zi.

3.4.3 Exercițarea zilnică a judecării

Două pasaje din Psalmul 101 și din Țefania 3 ne arată că judecata va fi exercitată foarte repede:

Psalmul 101.6-8: Ochii mei vor fi peste cei credincioși din țară, ca să locuiască lângă mine: cel care umblă pe o cale desăvârșită, acela îmi va sluji. Cel care practică înșelăciunea nu va locui înăuntrul casei mele; cel care spune minciuni nu va sta înaintea ochilor mei. În fiecare dimineață îi voi nimici pe toți cei răi din țară, ca să stârpesc din cetatea Domnului pe toți lucrătorii nelegiurii.

Țefania 3.5: DOMNUL cel drept este în mijlocul ei; El nu face nici o nedreptate. Dimineață de dimineață scoate la lumină judecata Sa; ea nu lipsește;

În fiecare dimineață se va exercita judecata. Toți cei care se dovedesc a fi nelegiuiți vor fi nimiciți. Cei neevlavioși sunt oamenii care nu se simt legați de poruncile lui Dumnezeu și se răzvrătesc în mod deschis împotriva autorității Sale și, prin urmare, și împotriva guvernării drepte a lui Mesia. Se spune despre cei neevlavioși că fac nelegiurii.

În același timp, versetele din Psalmul 101 arată că, cu cât cineva se apropie mai mult de Locul preasfânt, cu atât mai mare este gradul de sfințenie. Cel mai înalt grad de sfințenie se află la Templu. Este deosebit de grav atunci când se va păcătui public în cetatea DOMNULUI, care va fi numită în viitor „cetatea dreptății”. În afară de aceasta, există cu siguranță un grad mai mare de sfințenie în „țara sfântă” decât în alte țări. În decursul timpului, oamenii care vor să evite apropierea de Dumnezeu se vor îndepărta tot mai mult de Ierusalim. Despre ei citim că, la sfârșitul Împărăției păcii, vor locui în cele patru colțuri ale pământului: „Și, când se vor împlini cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat din închisoarea lui și va ieși ca să amăgească națiunile care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război pe cei al căror număr este ca nisipul mării.” (Apocalipsa 20.7.8).

În ceea ce privește exercitarea pedepsei capitale în această perioadă, există un pasaj revelator la sfârșitul cărții profetului Isaia:

Isaia 66.24: „Și vor ieși și vor privi trupurile moarte ale oamenilor care s-au răzvrătit împotriva Mea; pentru că viermele lor nu va muri și focul lor nu se va stinge; și vor fi o pricină de dezgust pentru orice făptură.”

Deși Isaia vorbește foarte mult despre Hristos și despre gloria Împărăției păcii, cartea sa se încheie cu o referire serioasă la oamenii care se îndepărtează de Dumnezeu în Ierusalim și în imediata sa vecinătate și care, de aceea, vor fi judecați. Trupurile lor moarte sunt păstrate acolo. În mod normal, viermii mănâncă trupurile moarte ale oamenilor, dar aici se spune că viermele lor nu moare. Așadar, cadavrele nu vor pieri, viermele va avea mereu ceva de mâncare. De asemenea, focul lor nu se stinge, deci asta înseamnă că focul va avea mereu ceva de mistuit. Va fi o urâciune să vezi cadavrele și un avertisment serios de a recunoaște poruncile lui Dumnezeu și domnia lui Hristos, până la urmă.

3.4.4 Ca pedeapsă, în Împărăția păcii nu va fi ploaie

Însă, judecata pentru faptele rele nu se va face numai asupra persoanelor individuale, ci și popoare întregi vor fi pedepsite:

Zaharia 14.16-19: Și va fi așa: toți câți vor rămâne din toate națiunile care au venit împotriva Ierusalimului se vor sui din an în an, ca să se închine Împăratului, DOMNULUI oștirilor, și să țină sărbătoarea Corturilor. Și va fi așa: cine nu se va sui la Ierusalim din toate familiile pământului, ca să se închine Împăratului, DOMNULUI oștirilor, peste aceia nu va fi ploaie. Și, dacă familia Egiptului nu se va sui și nu va veni, nici peste ei nu va fi: va fi plaga cu care va lovi DOMNUL națiunile care nu se vor sui să țină sărbătoarea Corturilor. Aceasta va fi pedeapsa Egiptului și pedeapsa tuturor națiunilor care nu se vor sui să țină sărbătoarea Corturilor.

În primul rând, aici este vorba despre popoarele - probabil mai ales popoarele din jur - care au fost implicate în lupta pentru Ierusalim, dar care vor rămâne. Acestea își vor mărturisi loialitatea față de poporul Israel și, prin urmare, față de Dumnezeu, urcând în fiecare an la Ierusalim pentru sărbătoarea Corturilor (compară cu Isaia 60.12). Cu această ocazie, ei se vor închina *Împăratului, DOMNUL oștirilor*. Cine este acest Împărat, dacă nu Domnul nostru Isus Cristos?!

Și în Ezechiel 45.25 se menționează faptul că sărbătoarea Corturilor este celebrată în Împărăția păcii. Această sărbătoare, în ceea ce privește semnificația sa profetică, este o referire la timpul Împărăției păcii.¹³ Sărbătoarea Corturilor era încheierea tuturor sărbătorilor recoltei din Israel. Este o imagine a modului în care Dumnezeu va ajunge la final cu căile Sale istorice de mântuire și va copleși pământul cu binecuvântări. Va fi un mare privilegiu pentru toate popoarele să participe la această sărbătoare. Cu toate acestea, dacă un popor refuză să urce la Ierusalim pentru această sărbătoare, nicio ploaie nu va veni pe pământul lor în anul următor. Popoarele care nu prețuiesc guvernarea lui Hristos vor simți acest lucru în mod direct.

Care credeți că este motivul pentru care Egiptul este menționat în mod special în aceste versete? În Biblie, Egiptul este poporul care simbolizează lumea în independența sa față de Dumnezeu. Faraon și-a arătat împotrivirea față de acțiunea lui Dumnezeu în eliberarea poporului Israel din Egipt. Poate că Egiptul este menționat în mod special aici pentru că era unul dintre dușmanii de moarte ai poporului Israel. Dacă Egiptul nu se va urca la Ierusalim pentru Sărbătoarea Corturilor, în anul următor nu va ploua nici peste țara Egiptului. În viitor, Egiptul, împreună cu Asiria și Israel, va fi o binecuvântare pentru întregul pământ (Isaia 19.24).

3.5 Serviciul divin în Împărăția păcii

Deși descrierea din Vechiul Testament a Cortului întâlnirii sau a Templului, precum și a jertfelor, reprezintă un studiu biblic demn de a fi studiat din punct de vedere al semnificației sale exemplare, iar multe dintre ele și-au găsit împlinirea în Hristos, închinarea adusă lui Dumnezeu într-un templu pământesc și slujba jertfelor de animale nu sunt exclusiv de domeniul trecutului. Profețiile biblice nu lasă nicio îndoială că va exista din nou un Templu de piatră, în care se va întoarce gloria lui Dumnezeu - Dumnezeu va locui astfel din nou într-un Templu pământesc - și că va exista din nou aducerea de jertfe sângeroase și de jertfe nesângeroase.

¹³ A se vedea cartea mea *Meine Feste: Eine Auslegung zu 3. Mose 23*, Hückeswagen (CSV) 1999.

3.5.1 Noul Templu și serviciul de jertfă în Împărăția păcii

Acum este timpul să ne preocupăm cu centrul de închinare din Împărăția Păcii, cu Templul, care va fi construit atunci, și cu serviciul de jertfă, care va fi din nou efectuat în legătură cu Templul. Gloria DOMNULUI, care a părăsit odată Templul (Ezechiel 9.3; 10.4,18,19; 11.22,23), se va întoarce în Templu. Atunci, Templul va fi o casă de rugăciune pentru toate popoarele. Serviciul de jertfă va fi restabilit (compară cu Zaharia 14.20,21). Aflăm multe detalii despre aceasta în Ezechiel 40-48 și vom aborda acum pe scurt aceste capitole.

O trecere în revistă a acestor capitole poate servi ca ajutor de studiu:

1. Zona Templului (Ezechiel 40-43)

- 1.1 Introducere la viziunile lui Ezechiel (Ezechiel 40.1-4)
- 1.2. Curtea din față a Templului cu cele trei porți de la est, sud și nord (Ezechiel 40.5-27)
- 1.3. Curtea interioară a Templului cu cele trei porți ale sale (Ezechiel 40.28-47)
- 1.4. Templul (Ezechiel 40.48-41.26)
- 1.5. Camerele din curtea interioară (Ezechiel 42.1-14)
- 1.6. Zidurile exterioare ale Templului (Ezechiel 42.15-20)
- 1.7. Întoarcerea gloriei DOMNULUI (Ezechiel 43.1-12)
- 1.8. Altarul pentru arderea-de-tot (Ezechiel 43.13-27)

2. Slujitorii Locului sfânt și serviciul de jertfă (Ezechiel 44-46)

- 2.1. Slujirea preoților și a leviților (Ezechiel 44)
- 2.2. Împărțirea țării și reglementări pentru căpetenii (Ezechiel 45.1-12)
- 2.3. Jertfele la diferite ocazii (Ezechiel 45.13-46.24)

3. Râul care iese din Templu și împărțirea țării (Ezechiel 47 și 48)

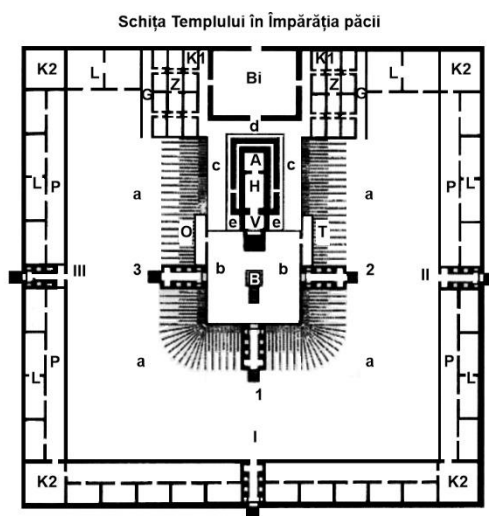
- 3.1. Râul (Ezechiel 47.1-12)
- 3.2. Granițele țării (Ezechiel 47.13-23)
- 3.3. Împărțirea țării (Ezechiel 48.1-29)

Curtea exterioară a Templului (Ezechiel 40.5-27)

Ezechiel a fost dus în viziuni în țara lui Israel pe un munte foarte înalt în 573 sau 572 î.Hr. - la 14 ani după cucerirea Ierusalimului. În direcția sud a văzut o cetate. Apoi a primit o viziune detaliată a viitorului Templu, pe care a scris-o. Descrierea începe cu zidul inelar al curții exterioare (Ezechiel 40.5), care are o lățime de o trestie și o înălțime de o trestie (3,15 m x 3,15 m)¹⁴. Urmează apoi descrierea porții de est din zid. Este o clădire de poartă al cărei prag de intrare corespunde grosimii zidului și care se prelungește apoi spre interior în curtea exterioară.

¹⁴ În ceea ce privește dimensiunile în metri, o trestie corespunde cu șase coți. Un cot la Ezechiel este cu un lat de palmă mai mare decât cotul obișnuit, care este format din șase lățimi de palmă; prin urmare, are o lungime de 7 lățimi de palmă. Un lat de palmă este de 7,5 cm. Așadar, un cot la Ezechiel are 7 x 7,5 cm = 52,5 cm, iar o trestie: 6 x 52,5 cm = 3,15 m.

În clădirea porții există câte trei nișe (camere de gardă), pe partea dreaptă și pe partea stângă, cu o lungime de o trestie și o lățime de o trestie (3,15 m x 3,15 m). Spațiile dintre nișe sunt de 5 coți (aprox. 2,63 m). La capătul porții în direcția Templului, adică la ieșirea din clădirea porții spre curtea exterioară, există din nou un prag cu lungimea de o trestie (3,15 m). Apoi este descrisă următoarea încăpere de poartă: spre casă 1 trestie (3,15 m). Aceasta înseamnă probabil nișele din stânga și din dreapta. Lungimea pridvorului porții este de 8 coți (4,2 m) (versetul 8). În afară de acestea există stâlpi de 2 coți (1,05 m). Astfel, lungimea clădirii porții este de 50 de coți (26,25 m) (Ezechiel 40.15). Lățimea deschiderii porții este de 10 coți (5,25 m) (Ezechiel 40.11), iar lățimea întregii clădiri a porții este de 25 de coți (13,13 m) (Ezechiel 40.13). Pentru a intra în clădirea porții, trebuie urcate șapte trepte.

I, II, III	Porțile curții din afară	Bi	Construcție fără destinație (ebraică Binjan = Clădire; Ez. 41.12)
1, 2, 3	Porțile curții interioare	Z	Încăperi pentru preoți (Celule - Ez. 42.1-14)
a	Curtea din afară (Ez. 40.17-27)	G	Coridoare de acces în încăperile preoților (Ez. 42.4,7,8)
b	Curtea interioară (Ez. 40.28-46)	T	Încăperi pentru preoți în general; serviciul divin (Ez. 40.44,45)
c, d	Spațiu liber în jurul clădirii Templului (Ez. 41.8-12)	O	Încăperi pentru preoții aflați în slujbă (Ez. 40.44,46)
e	Terasele clădirii Templului (Ez. 41.8-11)	K1	Bucătărie pentru preoți (Ez. 46.19,20)
L	Hale pentru vizitatorii Templului (Ez. 40.17)	K2	Bucătărie pentru vizitatorii Templului (Ez. 46.21-24)
P	Pavaj înaintea halelor (Ez. 40.17,18)		
B	Altarul arderii-de-tot (Ez. 40.47; 43.13-17)		
V	Hala dinaintea clădirii Templului (Ez. 40.48,49)		
H	Încăperea principală a clădirii Templului (Locul Sfânt - Ez. 41.1,2)		
A	Locul Preasfânt (Sfânta sfintelor) al Templului (Ez. 40.3,4)		

După ce Ezechiel a intrat în curtea exterioară prin poartă, el vede un pavaj de piatră de jur împrejur și pe el treizeci de camere cu spatele lipit de zid, probabil de fiecare parte, est, sud, nord, câte zece camere pe fiecare parte, câte cinci de fiecare parte a porților (Ezechiel 40.17-19). Probabil că aceste camere sunt folosite ca săli de mese de către cei care aduc jertfe. În afară de aceasta, în cele patru colțuri ale curții exterioare există patru curți închise de 40 x 30 de coți (21 m x 15,75 m). Acestea erau casele de gătit, unde servitorii casei trebuiau să gătească jertfa poporului (Ezechiel 46.21-24). După poarta de est, Ezechiel vede succesiv poarta de nord și poarta de sud; ambele porți corespund exact porții de est.

Curtea interioară cu cele trei încăperi ale porților(Ezechiel 40.28-47)

Apoi Ezechiel este condus de la poarta sudică a zidului exterior prin poarta interioară sudică în curtea interioară. Opt trepte duc în curtea interioară la toate cele trei porți. El este apoi condus la poarta de est și în cele din urmă la poarta de nord. Dimensiunile acestor trei porți către curtea interioară corespund exact dimensiunilor porților către curtea exterioară, dar aici clădirile porților sunt orientate către curtea exterioară și nu către cea interioară. La stâlpii porților se află o altă celulă pentru spălarea arderii-de-tot (Ezechiel 40.38). În încăperile porților curții interioare se află câte două mese, în dreapta și în stânga, pentru sacrificarea diferitelor animale de jertfă (arderea-de-tot, jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină). În afară de aceasta, la dreapta și la stânga fiecareia dintre porți se află alte două mese pentru animalele de jertfă. Apoi, există încăperi pentru cântăreți și încăperi în care pot sta preoții, care îndeplinesc serviciul casei și serviciul altarului (Ezechiel 40.44-46). Textul nu dă poziția exactă a lor, doar că acestea se aflau în afara porții interioare, în curtea interioară. Curtea interioară are o lungime și o lățime de 100 de coți fiecare (52,5 m x 52,5 m).

Clădirea Templului, inclusiv curțile (Ezechiel 40.48-41.4)

Apoi Ezechiel este condus la Templu. Mai întâi ajunge într-o sală acoperită în fața Templului. El trebuie să urce niște trepte până la acest pridvor. Prin pridvor, el intră apoi în Locul sfânt; cu toate acestea, nu i se permite să intre în Sfânta Sfințelor. Locul sfânt are o lungime de 40 de coți și o lățime de 20 de coți (21 m x 10,5 m). Sfânta Sfințelor este pătrată, cu laturile de 20 de coți (10,5 m). Singurul obiect menționat în Templu este un altar de lemn, altarul tămâiei (Ezechiel 41.22). Templul este înconjurat de încăperi laterale dispuse pe trei niveluri, unul peste altul.

Camerele din curtea interioară (Ezechiel 42.1-14)

În dreapta și în stânga Templului se află clădiri cu trei etaje, cu multe încăperi pentru preoți, unde se gătește jertfa pentru vină și jertfa pentru păcat și se coace jertfa de mâncare. Acest lucru nu se face aici, în locurile de gătit din curtea exterioară, pentru ca ei să nu fie nevoiți să ducă jertfele sfinte în curtea exterioară, pentru că astfel ar sfinți poporul (compară cu Ezechiel 46.20). Tot acolo preoții își scot veșmintele sfinte, atunci când intră în curtea exterioară, pentru a nu sfinți poporul cu veșmintele lor (Ezechiel 44.19).

Suprafața din afara zidului Templului (Ezechiel 42.15-20)

Capitolul 42 se încheie prin menționarea modului în care Ezechiel este condus în afara curții exterioare și i se dau dimensiunile unui zid exterior: 500 de trestii în formă de pătrat (1575 m x 1575 m = 2.480.625 m²). Aceasta pare a fi linia de demarcație cea mai exterioară dintre cele sfinte și cele nesfinte. În mijlocul acestei zone se află cartierul Templului, cu zidul înconjurător exterior, fiecare dintre cele patru laturi având o lungime de 500 de coți (262,5 m).

3.5.2 Întoarcerea gloriei lui Dumnezeu

Ezechiel descrie apoi cum gloria lui Dumnezeu revine în Templul nou construit:

Ezechiel 43.1,2,4-9: Și m-a adus la poartă, la poarta care privește spre răsărit. Și, iată, gloria Dumnezeului lui Israel venea pe calea dinspre răsărit; și glasul Său era ca glasul unor ape mari; și pământul era luminat de gloria Sa. ... Și gloria DOMNULUI a intrat în casă pe calea porții a cărei față era spre răsărit. Și Duhul m-a ridicat și m-a adus în curtea interioară și, iată, gloria DOMNULUI umplea casa. Și am auzit pe unul vorbindu-mi din casă, și un om stătea lângă mine.

Și El mi-a zis: „Fiu al omului, acesta este locul tronului Meu și locul tălpilor picioarelor Mele, unde voi locui în mijlocul fiilor lui Israel pentru totdeauna. Și casa lui Israel nu va mai întina Numele Meu cel sfânt, nici ei, nici împărații lor cu curvia lor și cu trupurile moarte ale împăraților lor, pe înălțimile lor, punând pragul lor lângă pragul Meu și ușorul lor lângă ușorul Meu, și numai un zid între Mine și ei; și au întinat Numele Meu cel sfânt cu urâciunile lor pe care le-au făcut; și Eu i-am mistuit în mânia Mea. Acum să îndepărteze de la Mine curvia lor și trupurile moarte ale împăraților lor, și voi locui în mijlocul lor pentru totdeauna.”

Am amintit deja cum gloria lui Dumnezeu a părăsit încet Templul lui Solomon cu puțin timp înainte de distrugerea acestuia de către babilonieni. În acel moment, marea nedreptate din Israel și mai ales cea a conducătorilor, în plus practicarea idolatriei, a fost cea care a dus în cele din urmă la judecată. Dar acum Dumnezeu poate locui din nou în Templu. Ezechiel este condus la poarta de est și este martor la gloria care se apropie dinspre est; el aude un sunet asemănător cu cel al unei ape mari, mai mult, gloria Domnului luminează pământul. Ezechiel este dus în curtea interioară și este martor la gloria care umple casa. Apoi aude o voce care îi spune că acesta este locul tronului lui Dumnezeu, unde va locui în mijlocul poporului Său pentru veșnicie, până la sfârșitul Împărăției păcii, când vechiul pământ va pleca și va face loc unuia nou.¹⁵ Dumnezeu amintește păcatele din trecut ale casei lui Israel și ale împăraților săi și confirmă că aceste păcate nu vor mai exista în Împărăția păcii.

Lui Ezechiel i se spune în cele din urmă să vorbească despre viitorul Templu, pentru ca israeliților să le fie rușine de nelegiuirile lor și să se preocupe de detaliile Templului. De asemenea, i se spune că împrejurimile imediate ale Templului, care va fi construit pe un munte, sunt extrem de sfinte.

În acest moment, aș dori să fac o aplicație personală: putem reflecta asupra unor astfel de pasaje biblice fără să ne întrebăm dacă există păcate de care ar trebui să ne fie rușine, și fără să ne întrebăm dacă viața noastră corespunde sfințeniei lui Dumnezeu? Să citim întotdeauna Cuvântul în așa fel încât acesta să-Și poată exercita efectul sfințitor asupra conștiinței noastre.

3.5.3 Aducerea jertfelor

Urmează o descriere a altarului pentru arderile-de-tot (Ezechiel 43.13-17), care se află în curtea interioară și are un plan (proiecție orizontală) de 18 coți (9,45 m) și o înălțime de 11 coți (5,78 m). El este înfipt în pământ. Preoții pot urca trepte până în vârful altarului. Urmează apoi o descriere a sfințirii altarului, sub forma unei instrucțiuni care trebuie respectată în viitor: Preoții, urmașii lui Țadoc, trebuie să ofere mai întâi un vițel tânăr ca jertfă pentru păcat, apoi să pună din sângele acestuia pe cele patru coarne ale altarului și pe cele patru colțuri ale pereților altarului. A doua zi, se va aduce un țap ca jertfă pentru păcat și un vițel tânăr și un berbec ca ardere-de-tot. Apoi, în fiecare zi, timp de șapte zile, trebuie să se aducă un țap ca jertfă pentru păcat, precum și un vițel tânăr și un berbec. După cele șapte zile, altarul va fi curățat și consacrat. Începând cu a opta zi, preoții vor jertfi pe altar arderile-de-tot și jertfele de pace ale israeliților, iar Dumnezeu

¹⁵ În Vechiul Testament, „veșnic” sau „veșnicie” are adesea sensul de „cât durează pământul actual”. Vechiul Testament este revelația lui Dumnezeu către poporul pământean Israel și, prin urmare, afirmațiile profetice nu merg dincolo de creația actuală a cerului și a pământului. Dacă „veșnic” se referă la Dumnezeu, desigur, termenul nu este limitat la timp. Noul Testament conține revelațiile lui Dumnezeu către un popor ceresc și descrie binecuvântări și judecăți care sunt atemporale și care nu vor înceta niciodată (a se vedea și secțiunea 4.3 privind judecata veșnică).

va primi jertfele și, prin urmare, și pe israeliți cu plăcere. Atunci se va împlini ceea ce a scris David în Psalmul 36.7,8: „Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! Astfel fiii oamenilor se adăpostesc la umbra aripilor Tale. Ei se vor sătura din belșug din grăsimea casei Tale și-i vei adăpa din râul desfătărilor Tale.”

În capitolele următoare citim deseori despre aducerea de jertfe, pe care le rezumăm aici:

1. Leviții vor sacrifica ardere-de-tot și jertfe pentru popor (Ezechiel 44.11).
2. Fiii lui Țadoc vor aduce grăsimea și sângele jertfelor (Ezechiel 44.15).
3. Când un preot atinge un cadavru, trebuie să se curețe și după șapte zile să aducă o jertfă pentru păcat (Ezechiel 44.25-27).
4. Preoții vor mânca părți din jertfa de mâncare, din jertfele pentru păcat și din jertfele pentru vină (Ezechiel 44.29).
5. O parte din jertfele de ridicare vor fi aduse ca jertfă de mâncare, jertfe de ardere-de-tot și jertfe de pace, făcând *ispășire pentru popor* (Ezechiel 45.15).
6. Căpetenia (a se vedea secțiunea 3.3.1.) va pune la dispoziție jertfa de ardere-de-tot, jertfa de mâncare și jertfa de băutură la marile sărbători anuale, la lunile noi și la sabate (Ezechiel 45.17).
7. În *ziua de Anul Nou* se va oferi un vițel tânăr pentru curățirea locașului sfânt (Ezechiel 45.18), iar în ziua a șaptea a lunii întâi un vițel tânăr pentru cel care păcătuiește din greșală (Ezechiel 45.20).
8. La *sărbătoarea Paștelui*, care are loc pe data de 14 a lunii întâi, căpetenia trebuie să aducă un vițel tânăr ca jertfă pentru păcat pentru el și pentru tot poporul (Ezechiel 45.22).
9. Paștele este urmat de *Sărbătoarea Azimelor*, care durează șapte zile, în care, în fiecare zi, căpetenia trebuie să aducă șapte viței tineri și șapte berbeci ca ardere-de-tot și un țap ca jertfă pentru păcat, împreună cu jertfa de mâncare și de băutură corespunzătoare; la fel și la Sărbătoarea Corturilor (Ezechiel 45.21-25).
10. În fiecare zi de *Sabat*, căpetenia își va aduce jertfa de ardere-de-tot și jertfa de pace la poarta de răsărit a curții interioare. Arderea-de-tot constă în șase miei și un berbec, împreună cu jertfele de mâncare corespunzătoare, care includ și untdelemnul (Ezechiel 46.1-5).
11. În fiecare zi de *lună nouă*, un vițel tânăr, șase miei și un berbec sunt aduși împreună cu jertfele de mâncare corespunzătoare (Ezechiel 46.6,7).
12. Căpetenia poate aduce în orice moment o jertfă de ardere-de-tot voluntară sau o jertfă de pace (Ezechiel 46.12).
13. În cele din urmă, un miel de un an este adus în *fiecare dimineață* ca jertfă de ardere-de-tot, împreună cu jertfa de mâncare corespunzătoare (Ezechiel 46.13).

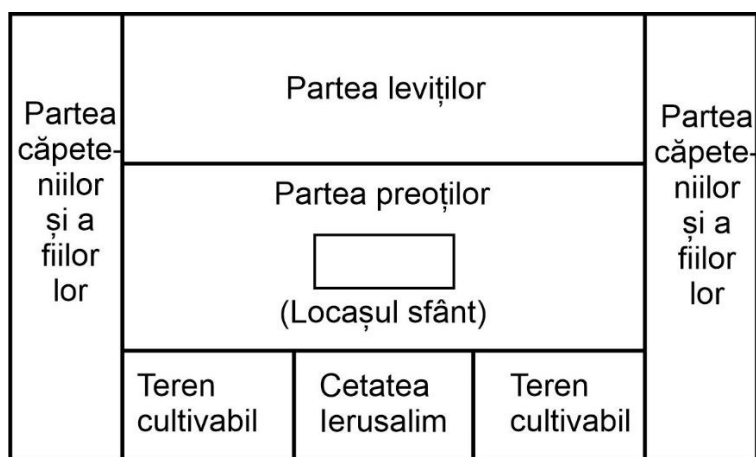
Aceste exemple arată clar că aducerea de jertfe în cadrul serviciului divin va juca un rol important în viitor. Diferitele jertfe nu vor mai fi atunci o imagine a lui Hristos, așa cum El ar face lucrarea de pe cruce în viitor, așa cum era cazul în vremurile Vechiului Testament, ci o amintire a jertfei unice al lui Isus Hristos, făcută o dată pentru totdeauna. La fel cum jertfele pentru păcat și pentru vină nu puteau să ispășească cu adevărat păcatul atunci, ele nu vor putea face acest lucru nici în viitor. Iertarea păcatelor va fi posibilă în viitor, la fel ca în trecut, numai printr-o mărturisire sinceră în fața lui Dumnezeu și prin credința în lucrarea ispășitoare a lui Isus Hristos.

3.5.4 Localizarea Templului, a districtelor preoțești și a cetății Ierusalim

Am văzut deja că Ierusalimul va fi zguduit de un cutremur la venirea lui Hristos, la care Muntele Măslinilor se va despărți în două, astfel încât o jumătate se va deplasa spre nord și cealaltă spre sud (Zaharia 14.4,5). Vor exista deci schimbări topografice în Ierusalim și în jurul acestuia. Citim despre aceasta și în Zaharia 14: „Toată țara, de la Gheba până la Rimon, la sud de Ierusalim, se va face ca Araba; și Ierusalimul va fi înălțat și va fi locuit pe locul său, ... Ierusalimul va locui în siguranță” (versetele 10,11).

Este o întrebare dacă Ierusalimul nu va fi complet distrus și reconstruit în altă parte. În orice caz, pentru împărțirea țării sunt prevăzute următoarea:

Ezechiel 45.1-8: Și, când veți împărți țara spre moștenire prin sort, să aduceți un dar ridicat pentru DOMNUL, o parte sfântă din țară; lungimea va fi de douăzeci și cinci de mii de coți în lungime, și lățimea de zece mii. Aceasta va fi sfântă în toate hotarele ei de jur-împrejur. Din aceasta să fie pentru locașul sfânt cinci sute de trestii pe cinci sute, un pătrat de jur-împrejur; și cincizeci de coți de jur-împrejur, pentru împrejurimile lui. Și din această măsură să măsoari o lungime de douăzeci și cinci de mii și o lățime de zece mii; și în ea va fi locașul sfânt, Sfânta Sfintelor. Aceasta este partea sfântă a țării; să fie pentru preoții care fac slujba locașului sfânt, care se apropie să slujească DOMNULUI; și să fie un loc pentru casele lor și un loc sfânt pentru locașul sfânt. Și douăzeci și cinci de mii în lungime și zece mii în lățime să aibă pentru ei leviții care fac slujba casei, ca stăpânire, pentru locuințele lor. Și să dați ca stăpânire a cetății, cinci mii în lățime și douăzeci și cinci de mii în lungime, de-a lungul darului ridicat al părții sfinte; aceasta să fie pentru toată casa lui Israel. Și căpetenia să aibă partea lui de o parte și de alta a darului ridicat al părții sfinte, și a stăpânirii cetății, în fața darului ridicat al părții sfinte și în fața stăpânirii cetății, din partea de apus spre apus și din partea de răsărit spre răsărit; și în lungime să fie cât una dintre părțile semințiilor, de la hotarul dinspre apus până la hotarul dinspre răsărit. Să fie ca pământ al lui spre stăpânire în Israel; și căpeteniile Mele să nu mai asuprească pe poporul Meu, ci să dea țara casei lui Israel, după semințiile lor”.

Așadar, este vorba despre o suprafață totală de 25.000 de trestii $\times$ 25.000 de trestii (78,75 km $\times$ 78,75 km). Exact în mijloc se află Locașul sfânt (vezi figura de mai sus). În plus, Locașul sfânt este înconjurat de locuințele preoților (o suprafață totală de 25.000 de trestii $\times$ 10.000 de trestii - 78,75 km $\times$ 31,5 km); la nord se află o fâșie pentru leviți, care măsoară, de asemenea, 78,75 km $\times$ 31,5 km. La sud de partea preoților se află o fâșie de 78,75 km $\times$ 15,75 km, teritoriul cetății Ierusalim. O fâșie de 5000 de trestii $\times$ 25000 de trestii (15,75 km $\times$ 78,75 km) este astfel prevăzută pentru cetate, împărțită după cum urmează: Cetatea propriu-zisă este un pătrat cu o lungime de 4500 de trestii (14,18 km), înconjurată din toate părțile de 250 de trestii (788 m) de spațiu deschis. La est și la vest rămân câte 10 000 de trestii (31,5 km), unde muncitorii orașului pot practica agricultura. Nu știu exact unde vor fi amplasate Locașul sfânt și cetatea în viitor. Dacă cetatea va fi reconstruită aproximativ acolo unde se află acum, înseamnă că Locașul sfânt va fi construit într-un loc complet diferit față de actualul amplasament al Templului. Dar dacă Locașul sfânt va fi construit până la urmă totuși acolo, înseamnă că cetatea va fi reconstruit într-un loc diferit.

3.6 Alte binecuvântări în Împărăția păcii

3.6.1 Râul din Locașul sfânt

După ce ne-am preocupat cu Templul și serviciul de jertfă în Împărăția păcii, să ne ocupăm cu o caracteristică specială a Templului, și anume râul care va ieși din Templu. Găsim descrierea acestuia în Ezechiel 47.1-12:

Ezechiel 47.1: Și m-a adus înapoi la intrarea casei și, iată, ieșeau ape de sub pragul casei spre răsărit; pentru că fața casei era spre răsărit. Și apele curgeau de dedesubt, de la latura dreaptă a casei spre sud de altar.

Dintr-o dată se spune aici: „Și m-a dus...”. Cine este „el”? Ar putea fi un înger, dar eu nu mă îndoiesc că este Hristos Însuși, așa cum reiese din descrierea din Ezechiel 40.3 (compară cu Daniel 10.5,6; Apocalipsa 1.15). Hristos îl introduce pe Ezechiel în gândurile Sale despre viitor. Cine este un învățător ca El? Cine Îi poate introduce pe oameni în adevărul lui Dumnezeu ca El? Când Domnul Isus S-a alăturat celor doi ucenici pe drumul spre Emaus și le-a deschis înțelegerea Scripturilor, inimile lor au devenit arzătoare. Înainte, ei erau abătuți (Luca 24.13-35).

Ezechiel vede la intrarea în Templu un șuvoi de apă care iese din Locul Sfânt, adică din prezența imediată a lui Dumnezeu. Râul curge spre sud, trecând pe lângă altarul arderilor-de-tot. Să ne oprim aici pentru o clipă. Altarul este o imagine a crucii, pe care a suferit Domnul Isus. Pe altar vor fi aduse înainte de toate arderile-de-tot și alte părți din alte jertfe; ele vor fi o mireasmă plăcută pentru Dumnezeu. Arderea-de-tot este un indiciu spre devotamentul deplin al Domnului Isus pentru Dumnezeu în moartea Sa. Primul motiv, pentru care Domnul Isus a devenit Om și a făcut lucrarea, a fost acela de a face voia lui Dumnezeu. Toată binecuvântarea pentru un pământ reînnoit în Împărăția păcii vine din lucrarea lui Hristos. Despre aceasta ne amintește cursul râului care iese din Locașul sfânt și curge pe lângă altarul arderii-de-tot.

Ezechiel 47.2: Și m-a scos pe calea porții dinspre nord și m-a dus împrejur, pe afară, până la poarta din afară, spre poarta care privește spre răsărit; și, iată, apele curgeau din latura dreaptă.

Ezechiel este condus afară din curtea exterioară prin poarta de nord. Poarta de est este de obicei închisă (compară cu Ezechiel 44.1-3). Se spune despre ape că *se scurgeau*, deci la început este

vorba de un pârau foarte mic. El trece prin curtea exterioară și continuă să curgă spre est pe lângă poarta de est.

Ezechiel 47.3-5: Când omul a ieșit spre răsărit, era o măsură în mâna lui și a măsurat o mie de coți și m-a făcut să trec prin ape; apele erau până la glezne. Și a măsurat o mie de coți și m-a făcut să trec prin ape; apele erau până la genunchi. Și a măsurat o mie de coți și m-a făcut să trec; apele erau până la coapse. Și a măsurat o mie de coți; era un râu prin care nu puteam trece, pentru că apele crescuseră; erau ape de înotat, un râu prin care nu se putea trece.

Pârâul se mărește în mod constant, fără a se menționa niciun fel de aflus de la alte cursuri de apă sau conducte de alimentare. Acesta este un alt miracol. Vedem în el o imagine a harului și a binecuvântărilor mereu în creștere, care nu au sfârșit în timpul Împărăției păcii. Aceasta este perioada în care Dumnezeu va *revărsa* binecuvântări asupra pământului și a locuitorilor săi într-o măsură fără precedent. Deja odinioară Dumnezeu a vrut să binecuvânteze întregul pământ începând din grădina Eden: În Geneza 2 găsim râul care ieșea din grădina Eden și apoi s-a împărțit în patru râuri, pentru a uda întregul pământ (s-a revărsat, ca să zicem așa, spre toate cele patru puncte cardinale).

Domnul are o măsură în mâna Sa. La fiecare 1000 de coți (525 m) Ezechiel intră în apă. De fiecare dată aceasta este mai adâncă, până când el nu mai poate sta în ea. Harul lui Dumnezeu și binecuvântările Sale sunt atât de neînțelese de mari. Ele cresc în mod constant, astfel încât, în cele din urmă, ne scufundăm în ele.

În Biblie, măsurile de lungime sunt uneori folosite ca măsuri de timp, deoarece umbra unui indicator solar era măsurată cu latul de palmă (vezi Psalmul 39.5,6). La cei 4000 de coți ne putem gândi și la cei 4000 de ani de la crearea lumii până la venirea lui Hristos, acum 2000 de ani. Dumnezeu S-a revelat din ce în ce mai mult în milenii de dinaintea crucii. Să ne gândim doar la următoarele epoci diferite: (a) timpul dinaintea potopului, (b) timpul lui Avraam și al patriarhilor, (c) calea lui Dumnezeu cu poporul (Moise) și (d) restaurarea din captivitate. Dar când Fiul lui Dumnezeu a devenit Om și a venit *plinătatea timpului* (Galateni 4), râul harului era atât de adânc încât nu se mai putea sta în el: „Din plinătatea Lui am primit *har peste har*” (Ioan 1.16,17).

Ezechiel 47.6,7: Și mi-a zis: „Ai văzut, fiu al omului?” Și m-a luat și m-a adus înapoi pe malul râului. Când m-am întors, iată, pe malul râului erau foarte mulți pomi pe o parte și pe alta.

O aplicație personală

1. Apă până la **glezne**: Gleznele se referă la *mersul* nostru. Dumnezeu vrea să ne dea tot harul în vederea umblării noastre (compară cu Efeseni 2.1-3,8-10).
2. Apa până la **genunchi**: Când cineva se pune în genunchi, Îi prezintă totul lui Dumnezeu în rugăciune și Îi aduce *închinare* (Efeseni 3.14 și următoarele). Domnul Isus a îngenuncheat în grădina Ghetsimani pentru a Se ruga (Luca 22.41).
3. Apă până la **șolduri**: Când cineva se pregătea să muncească, își ridica haina și o lega cu o centură în jurul taliei. Din închinare rezultă *slujirea* lui Dumnezeu și a poporului Său (Efeseni 4.10-16).
4. Apă în care să **înoți**: Acum credinciosul se scufundă în râul harului (Ioan 1.16).

Era oare Ezechiel atât de absorbit de râul tot mai adânc, încât nu a văzut ce era în jurul lui, în dreapta și în stânga? De aceea este întebat, dacă a văzut ceva. Câte lucruri putem trece cu vederea în viața noastră? Când ne facem timp să privim cu atenție la toate minunile lui Dumnezeu din jurul nostru? Ezechiel este condus înapoi. Și pentru noi este bine să urmărim cărările, pe care Domnul ne-a condus deja. Suntem foarte uituci, când vine vorba de amintirile despre bunătatea pe care Dumnezeu ne-a arătat-o în viața noastră. Am fi uimiți dacă am enumera o singură dată binefacerile lui Dumnezeu.

Ezechiel 47.8: Și mi-a zis: Apele acestea ies spre ținutul dinspre răsărit și coboară în câmpie și se varsă în mare; când se vor varsa în mare, apele se vor vindeca.

Râul își urmează cursul spre est, adică spre zona de deasupra Mării Moarte, adică spre câmpia Iordanului, apoi se varsă în râul Iordan și astfel intră în cele din urmă în Marea Moartă. Apele sărate și sterile ale Mării Moarte devin sănătoase prin intermediul acestui râu. Acest lucru este în concordanță cu Ioel 3.18: „și toate pâraiele lui Iuda vor curge pline cu apă. Și un izvor va ieși din casa Domnului și va uda Valea Sitimului”. Valea Sitim este valea neroditoare a Iordanului, deasupra Mării Moarte. Aceasta este o altă minune impresionantă, pe care Dumnezeu o va face în legătură cu acest râu.

Ezechiel 47.9: Și va fi așa: orice făptură vie care mișună oriîncotro va curge râul dublu va trăi; și va fi o mulțime foarte mare de pești, pentru că apele acestea vor curge pe acolo, și apele mării se vor vindeca; și totul va trăi pe unde va curge râul.

Râul din Locașul sfânt este numit aici *râu dublu*, fără alte explicații. Binecuvântarea numeroaselor națiuni nu este tema profețiilor lui Ezechiel. Prin urmare, vom căuta în zadar în această carte o explicație a acestei denumiri a râului. Zaharia, însă, scrie despre restaurarea Ierusalimului și binecuvântarea națiunilor; el explică despre ce este vorba în cazul râului dublu: „Și va fi așa: în ziua aceea vor izvorî ape vii din Ierusalim: jumătate din ele spre marea de răsărit și jumătate din ele spre marea de apus” (Zaharia 14.8). Marea de răsărit și Marea de apus sunt Marea Moartă și, respectiv, Marea Mediterană (compară cu Ioel 2.20).

Împărăția păcii

Astfel, râul se va diviza înainte de a coborî spre est. O jumătate face o întoarcere și curge spre vest în Marea Mediterană. Marea Mediterană este conectată la toate oceanele lumii. În Împărăția păcii, Dumnezeu nu va binecuvânta din belșug doar poporul Său Israel, ci și toate popoarele de pe pământ.

Vor fi pești în Marea Moartă, și nu doar în cantități mari, ci și într-o mare varietate de specii. În prezent, în Marea Moartă nu este posibilă niciun fel de viață din cauza conținutului ridicat de sare, de 26-32 %.¹⁶

Ezechiel 47.10: Și va fi așa: pescarii vor sta pe el; de la En-Ghedi chiar până la En-Eglaim va fi un loc pentru întins plasele; peștii lor vor fi după speciile lor, ca peștii Mării celei Mari, foarte mulți.

Se va pescui în Marea Moartă. Două sate pescărești de pe țărmul vestic al Mării Moarte sunt menționate pe nume: En-Ghedi și En-Eglaim. Așadar, în sens figurat, va exista și slujba pescuitului în timpul Împărăției păcii. Va exista o predicare neîntreruptă a Evangheliei Împărăției, prin care mereu oamenii vor ajunge la credința vie în Dumnezeu. Dumnezeu va aduce o recoltă bogată în timpul acestor o mie de ani. El Își va pregăti o mulțime foarte mare în timpul Împărăției păcii.

Ezechiel 47.11: Dar mlaștinile ei și bălțile ei nu se vor vindeca; vor fi date pentru sare.

În Împărăția păcii va exista o amintire a consecințelor păcatului, deoarece mlaștinile și bălțile nu vor fi vindecate. Anumite zone nu vor intra sub efectele benefice ale râului dublu. Va exista o zonă de întuneric și de noapte în care se agită „fiarele pădurii”. La răsăritul soarelui, ele se retrag și se culcă în vizuinele lor (Psalmul 104.20,22). La fel cum există animale care se feresc de lumină, în Împărăția păcii vor exista oameni care, în exterior, se vor supune stăpânirii lui Hristos, dar nu cu toată inima lor. Când, la sfârșitul Împărăției păcii, satan, care a fost atunci legat timp de o mie de ani, va fi eliberat din nou, îi va ispiti pentru ultima dată pe acești oameni. Ei se vor răzvrăti atunci în mod deschis împotriva lui Dumnezeu și vor înconjura Ierusalimul (Apocalipsa 20.7-10).

Ezechiel 47.12: Și lângă râu, pe malul lui, pe o parte și pe alta, vor crește tot felul de pomi pentru hrană; frunza lor nu se va veșteji, nici rodul lor nu va lipsi; el va da rod nou, după lunile lui, pentru că apele lui ies din locașul sfânt; și rodul lui va fi pentru hrană, și frunza lui pentru vindecare.

Pe malul râului sunt foarte mulți pomi (versetul 7). Lună de lună, cei mai diverși pomi dau fructe coapte. Cu siguranță că va exista o binecuvântare deosebită asociată cu consumul de fructe, așa cum a fost intenția lui Dumnezeu cu grădina Eden, în special cu pomul vieții. Apoi, evident, va exista un climat constant în țara făgăduinței, astfel încât roadele să poată fi culese pe tot parcursul anului.

În afară de aceasta, frunzele pomilor sunt folosite pentru *vindecare*. Nu este imposibil ca în acest fel să existe medicamente pentru toate tipurile de boli, astfel încât toate să poată fi vindecate în

¹⁶ Apropo, Marea Moartă se numește *Al-Bahr al-Maijit* sau *Bahr Lut* în arabă, adică „Marea lui Lot”. Marea Moartă ne amintește de istoria lui Lot și de căderea Sodomei. Chiar și astăzi există încă un loc numit *Sodoma*, în extremitatea sudică a Mării Moarte.

Împărăția păcii

Împărăția păcii (compară cu Psalmul 103.3). Ce binecuvântare este asociată cu acest râu unic, care iese din Locașul sfânt!

Fără îndoială, toate aceste lucruri descrise aici vor avea loc în sensul adevărat al cuvântului. Va exista din nou un Templu și slujba corespunzătoare în Templu; jertfele vor fi din nou aduse și va exista, de asemenea, acest râu, care va ieși din Locașul sfânt, din apropierea imediată a lui Dumnezeu, pentru binecuvântarea întregului pământ.

În afară de aceasta, descrierea ne dă o impresie despre binecuvântările vaste, pe care Dumnezeu le va revărsa asupra întregului pământ. Dacă creația exterioară se află deja sub asemenea binecuvântări extraordinare, cu cât mai mari trebuie să fie binecuvântările spirituale legate cu Împărăția și guvernarea publică a Domnului Isus: Va fi plinătate de pace (Psalmul 72.7). „Nu vor face răni, nici nu vor nimici pe tot muntele Meu cel sfânt. Pentru că pământul va fi plin de cunoștința Domnului, așa cum apele acoperă marea.” (Isaia 11.9). Ce binecuvântări incomensurabile sunt incluse doar în cunoașterea lui Dumnezeu!

3.6.2 Binecuvântările țării Israel

Dumnezeu va da ploi suficiente - cu excepții (vezi paragraful 3.4.4) - și recolte abundente în timpul Împărăției păcii. Va fi o abundență de cereale și fructe de toate felurile. Munții vor curge lapte și miere și vor picura vin și untdelemn. În privința aceasta vrem să vedem câteva pasaje din Vechiul Testament. Mai întâi, două pasaje care se referă la irigarea suficientă:

Isaia 30.23-25: Și El va da ploaie seminței tale, pe care o vei semăna în pământ, și pâine, rodul pământului; și acesta va fi gras și bogat. În ziua aceea, vitele tale vor paște pe pășuni întinse. Și boii și măgarii care lucrează pământul vor mânca nutreț sărat, vânturat cu lopata și cu vânturătoarea. Și pe orice munte înalt și pe orice deal ridicat vor fi pâraie, râuri de apă, în ziua măcelului celui mare, când vor cădea turnurile.

Isaia 41.18,19: Voi face să țâșnească râuri pe înălțimile golașe și izvoare în mijlocul văilor. Voi face pustiul un iaz de apă și pământul uscat, șuvoaie de apă. Voi face să crească în pustiu cedrul, salcâmul, mirtul și măslinul. Voi pune chiparosul în pustiu, pinul și bradul împreună,

Acum câteva pasaje care descriu recolte bogate de cereale, vin, smochine și untdelemn:

Psalmul 72.16: Va fi belșug de grâne pe pământ, pe vârful munților; rodul lui se va legăna ca Libanul,

Mica 4.4: Și vor ședea fiecare sub vița lui și sub smochinul lui și nu va fi cine să-i înspăimânte; pentru că gura DOMNULUI oștirilor a vorbit.

Amos 9.13: „Iată, vin zile”, zice DOMNUL, „când plugarul va ajunge pe secerător și cel care calcă struguri pe semănător și munții vor picura must și toate dealurile se vor topi.

Osea 2.21,22: „Și în ziua aceea voi asculta”, zice DOMNUL, „voi asculta cerurile, și ele vor asculta pământul. Și pământul va asculta grâul și mustul și untdelemnul, și acestea vor asculta pe Izreel.”

Ioel 3.18: Și va fi așa: în ziua aceea, munții vor picura must și dealurile vor face să curgă lapte și toate pâraiele lui Iuda vor curge pline cu apă. Și un izvor va ieși din casa Domnului și va uda Valea Sitimului.

Prorocul Zaharia a făcut referire în mod deosebit la vin, care este o imagine a bucuriei (compară cu Judecători 9.13; Psalmul 104.15; Matei 26.29). Despre vin se spune aici că este sămânța (adică ceea ce a fost semănat, rodul) păcii. Pacea este un rod al dreptății, iar bucuria este un rod al păcii:

Zaharia 3.10; 8.11,12: „În ziua aceea”, zice DOMNUL oștirilor, „veți invita fiecare pe aproapele său sub viță și sub smochin.” ... „Dar acum nu voi fi pentru rămășița poporului acestuia ca în zilele de mai înainte”, zice DOMNUL oștirilor. „Pentru că sămânța va prospera, vița își va da rodul și pământul își va da venitul și cerurile își vor da roua și voi face ca rămășița poporului acestuia să moștenească toate acestea.

Bucuria și pacea vor umple țara, toată creația va înflori și va răspândi bucurie ca într-o frumoasă zi de primăvară; mărarinii vor face loc chiparoșilor. Dumnezeu Își va face din nou un Nume prin binecuvântări și Își va spori gloria:

Isaia 55.12,13: Pentru că veți ieși cu bucurie și veți fi călăuziți în pace. Munții și dealurile vor izbucni în cântări înaintea voastră și toți copacii câmpului vor bate din palme. În locul spinului va răsări chiparosul și în locul urzicii va răsări mirtul. Și aceasta va fi pentru DOMNUL un nume, un semn pentru totdeauna, care nu se va stinge.

Îl las pe cititor să continue să caute în profeți și în psalmi pasajele despre Împărăția păcii și binecuvântările asociate cu ea.

3.6.3 Eliberarea creației de blestemul păcatului

Prin guvernarea dreaptă a Domnului Isus, pacea și binecuvântarea vor fi asigurate pentru Israel și pentru întregul pământ. Pământul va fi eliberat în mare măsură de blestemul provocat de păcat, așa cum citim în Romani 8:

Romani 8.19-22: Pentru că și creația așteaptă cu dorință vie descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Deoarece creația a fost supusă deșertăciunii nu de bunăvoie, ci din cauza celui care a supus-o, în speranța că și creația însăși va fi eliberată de robia stricăciunii, pentru a se bucura de libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu. Pentru că știm că toată creația suspină împreună și este împreună în dureri de naștere până acum.

Prin căderea în păcat, întreaga creație pământească a ajuns sub blestemul păcatului (Geneza 3.17-19). Motivul este că Dumnezeu le încredințase lui Adam și Evei, în Geneza 1, stăpânirea asupra creației. Când au căzut în păcat, au târât creația în nenorocire odată cu ei. Toți credincioșii de astăzi au primit deja iertarea păcatelor lor și au devenit fii ai lui Dumnezeu, dar nu au fost încă *descoperiți*. În exterior, ei nu pot fi încă recunoscuți ca fii ai lui Dumnezeu. Dar când Domnul lor Se va arăta în glorie, ei vor fi arătați împreună cu El. De aceea, întreaga creație - chiar dacă nu este conștientă de acest lucru - așteaptă revelarea lor. Atunci creația va avea parte de gloria și libertatea copiilor lui Dumnezeu. În cele din urmă, această eliberare - ca și eliberarea copiilor lui Dumnezeu - se bazează, de asemenea, pe lucrarea lui Hristos pe crucea de pe Golgota. În desăvârșire, acest lucru se va întâmpla atunci când va exista un cer nou și un pământ nou, dar am văzut în Isaia 65.17 că în Împărăția păcii va exista mai întâi o anumită re-creare morală a cerului și a pământului.

Apostolul Pavel spune în continuare, în Romani 8, că știm că întreaga creație geme împreună cu noi și are dureri de naștere. Ca și credincioși, știm din propria experiență ce înseamnă eliberarea. Cu toate acestea, și noi încă suferim din cauza consecințelor păcatului - fie că este vorba de boală,

Împărăția păcii

fie că este vorba de consecințele propriilor noastre greșeli - și gemem și așteptăm eliberarea finală, de care vor avea parte și trupurile noastre (compară cu Filipeni 3.20,21). Suntem conștienți de faptul că copiii lui Dumnezeu sunt acum canalul prin care creația geme către Dumnezeu?

Creația este împreună cu noi în durerile nașterii. Durerile nașterii sunt un termen cunoscut din Vechiul Testament, mai ales în legătură cu perioada dificilă care precedă Împărăția păcii (compară cu Isaia 26.17,18; 66.8; Ieremia 4.31; Osea 13.13; Mica 4.9; 5.2). Nu numai Israel va ajunge în dureri de naștere (Ieremia 30.6,7; Marcu 13.8; compară cu Apocalipsa 12.1,2), ci și întreaga creație. În acest sens, Împărăția păcii este numită și „naștere din nou” (Matei 19.28; compară cu 1 Tesaloniceni 5.3).

3.7 Împăratul împăraților și Împărăția Sa

Dorim să încheiem reflecțiile noastre asupra Împărăției păcii aruncând din nou o privire asupra Împăratului împăraților, așa cum este descris în Psalmul 72. Acest psalm a fost scris fie de Solomon, fie pentru Solomon. În orice caz, este o descriere impresionantă a gloriei Domnului Isus ca Împărat în Împărăția păcii:

Psalmul 72.1-4: Al lui Solomon. Dumnezeu, dă judecățile Tale împăratului, și dreptatea Ta fiului împăratului. El va judeca pe poporul Tău cu dreptate, și pe întristații Tăi cu nepărtinire. Munții vor aduce pace poporului, ca și dealurile, prin dreptate. El va face dreptate întristaților poporului, va salva pe fiii săracului și va zdrobi pe asupritor.

Cât de potrivită este dorința pentru un împărat pământean ca Solomon, ca Dumnezeu să-i dea o jurisdicție care să fie în deplină concordanță cu dreptatea și justiția așa cum a stabilit-o Dumnezeu. Pentru Domnul Isus aceasta va fi așa în mod desăvârșit. Munții și dealurile sunt simboluri ale guvernelor. Domnul păcii va avea grijă ca toate guvernele să acționeze în conformitate cu dreptatea divină. Rezultatul unei guvernări drepte va fi pacea reală, așa cum am găsit în Isaia 32. Ne amintim din nou această secvență: dreptatea duce la *pace*, iar pacea duce la *bucurie*.

Se subliniază în mod deosebit faptul că atunci omul nenorocit va primi ceea ce i se cuvine și că vor fi salvați copiii săracilor, care au fost supuși la opresiune. Opresorii vor fi călcați în picioare.

Psalmul 72.5-7: Ei se vor teme de Tine, din generație în generație, cât va fi soarele și luna. El va coborî ca ploaia pe câmpul cosit, ca ploile abundente care adapă pământul. În zilele lui, cel drept va înflori; și va fi belșug de pace până nu va mai fi luna.

O guvernare dreaptă va duce la frica de Dumnezeu și de Mesia. O generație îndrumă generația următoare să se teamă de Dumnezeu. Mesia a coborât la începutul Împărăției păcii și este comparat aici cu o ploaie fertilă, care udă pământul, pentru ca acesta să devină roditor. Toate binecuvântările își au originea în Mesia.

Cei drepti vor înflori. Va fi pace din belșug. Vrem să ne însușim și să ne bucurăm de fiecare frază și expresie a acestui Psalm. Toate binecuvântările vor continua până când luna nu va mai fi. Când va veni sfârșitul Împărăției păcii, cerul și pământul vor dispărea dinaintea feței Judecătorului (Apocalipsa 20.11).

Psalmul 72.8: Și el va domni de la o mare la altă mare și de la râu până la marginile pământului.

Împărăția păcii

Chiar dacă țara Israel va fi destul de mică, domnia lui Hristos se va extinde până la marginile pământului. Nimic nu va fi dincolo de controlul Său.

Psalmul 72.9-11: Înaintea lui se vor pleca locuitorii pustiului și vrăjmașii săi vor linge țărâna. Împărații Tarsisului și ai insulelor vor aduce daruri, împărații din Seba și Saba vor prezenta tribut. Da, toți împărații se vor pleca înaintea lui, toate națiunile îi vor sluji.

Nu numai că toți locuitorii deșertului, care preferă o viață liberă, se vor înclina în fața lui Mesia, ci și dușmanii săi vor linge țărâna. Toți împărații pământului Îi vor căuta favorurile cu daruri și Îi vor plăti cu regularitate tributul, arătându-și astfel loialitatea. Când Domnul Își va doborî dușmanii, nu va mai exista niciun împărat care să nu I se plece de bunăvoie. Popoarele acestor împărați Îl vor sluji și ele cu bucurie.

Psalmul 72.12-14: Pentru că el va scăpa pe săracul care strigă și pe întristatul care n-are ajutor. Va avea milă de cel lipsit și de cel sărac și va salva sufletele săracilor. Va răscumpăra sufletul lor din asuprire și violență și sângele lor va fi prețios în ochii lui.

Încă o dată sunt menționați săracii și cei întristați. În aceasta se exprimă purtarea de grijă a lui Hristos pentru cei care au fost defavorizați în trecut. Ne amintim de domnia de teroare a dictatorului asupra Europei și de domnia lui antihrist, care nu numai că a dispus instalarea în Templu a unei imagini a fiarei, care făcea ca toți cei care nu se închinau imaginii să fie uciși (Apocalipsa 13.13-15), dar care se și prezenta ca Dumnezeu (2 Tesaloniceni 2.4). În acest context, cât de reconfortantă este acțiunea dreaptă și plină de har a lui Dumnezeu, așa cum este ea exprimată în Psalmul 145.14-19: „DOMNUL îi susține pe toți cei care cad și îi ridică pe toți cei încovoiați. Ochii tuturor așteaptă de la Tine și Tu le dai hrana lor la timpul ei. Tu Îți deschizi mâna și saturești după dorință tot ce are viață. DOMNUL este drept în toate căile Sale și bun în toate lucrările Sale. DOMNUL este aproape de toți cei care-L cheamă, de toți cei care-L cheamă în adevăr. El împlinește dorința celor care se tem de El; le aude strigătul și-i scapă.” El va izbăvi de asuprire pe toți cei care strigă către El. Sângele lor este scump în ochii Lui - ceea ce este arătat nu în ultimul rând de faptul că El îi învie pe martiri la începutul Împărăției păcii (Apocalipsa 20.4-6), pentru ca ei să poată participa la guvernare în Împărăția păcii.

Psalmul 72.15: Și el va trăi și i se va da din aurul Sebei și se vor ruga neîncetat pentru el; și el va fi binecuvântat toată ziua.

Aici se spun patru lucruri despre Mesia:

1. El va trăi - aceasta este o amintire că după ce a murit a fost înviat de Dumnezeu și că trăiește în puterea unei vieți nepieritoare (Evrei 716).
2. I se vor da cele mai bune comori de pe pământ - cele mai bune sunt suficient de bune pentru El. Acest lucru exprimă aprecierea pentru Mesia.
3. Oamenii se vor ruga pentru el în mod constant - Solomon a avut nevoie de mijlocire, dar Mesia nu a avut nevoie; cu toate acestea, oamenii Îi vor mulțumi lui Dumnezeu pentru că L-a dat pe Mesia și pentru că prin moartea Lui a pregătit terenul pentru toate binecuvântările.

4. El va fi binecuvântat - I se va mulțumi și va fi înălțat pentru tot ceea ce a făcut în trecut și ceea ce face în timpul împărăției.

Psalmul 72.16: Va fi belșug de grâne pe pământ, pe vârful munților; rodul lui se va legăna ca Libanul; și cei din cetate vor înflori ca iarba pământului.

Cerealele stau aici ca un exemplu de binecuvântări pământești. Va fi belșug de cereale. Grâul ne amintește că bobul de grâu a căzut odată în pământ și a murit, aducând astfel mult rod (Ioan 12.24). De aceea, abundența grâului este menționată aici în același timp cu înflorirea oamenilor.

Psalmul 72.17-19: Numele lui va fi pentru totdeauna; numele lui va dăinui înaintea soarelui: și se vor binecuvânta în el; toate națiunile îl vor numi fericit. Binecuvântat să fie DOMNUL Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel, care singur face lucruri minunate! Și binecuvântat să fie Numele Său glorios pentru totdeauna! Și tot pământul să fie plin de gloria Lui! Amin, da, amin!

Psalmul se încheie cu laude. Frumusețea Numelui lui Mesia nu va trece. Numele Său va dăinui chiar și atunci când soarele a trecut într-adevăr; el aparține primei creații. Toate națiunile vor fi fericite să aibă parte de guvernarea dreaptă a Domnului păcii. Iar fericirea Lui va fi și fericirea lor.

Nu este oare Împărăția păcii un miracol unic? Dumnezeu a făcut minune după minune în trecut, nu în ultimul rând atunci când a eliberat poporul Israel din Egipt. Dar va fi un miracol și mai mare atunci când va elibera o rămășiță a acestui popor din marele necaz. Dumnezeu va continua să facă minuni peste minuni. Așa că și râul din Locașul sfânt va fi un astfel de miracol și va aduce miracole de durată.

Gloria Numelui lui Dumnezeu va fi mai presus de toate. Întregul pământ va fi umplut de gloria Lui. Amin, da, amin!